

Móra Nyúz

IV. évfolyam 3. (18.) szám. A Móra Ferenc Kollégium lapja

2003. május 18.

Szerkesztői szó

Örömmel tapasztaltam, hogy a vizsgaidőszak elenére is voltak olyan lelkes írói vénával megáldott kolilakók, akik aktívan részt vettek az idei év utolsó Móra Nyúzának létrehozásában. Sok érdekes, sikeres programról olvashattok "tudósítást", véleményt és az is megtudhat néhány fontos dolgot, aki nem vett részt ezeken a rendezvényeken. Hogy csak néhány kollégiumi programot említsek: Ki mit tud?, Morgilla...

Bár láthatjátok, hogy most kicsit vékonyabbra sikeredett az újság, de itt van, és azért van, hogy olvassátok. Szeretném mindenkinek megköszönni az idei 3 szám megjelenésében tanúsított segítségét. A cikkeket, az utánajárásokat, a hasznos infókat és az érdekes írásokat, a megjelenéssel járó technikai segítséget (szerkesztés, korrekció, tördelés, képszerkesztés, hasznos tanácsok stb.) Közel 50 ember szorgoskodó munkáját tarthatjátok kéthavonta a kezetekben. Ez a lap rólunk szól, értünk van, velünk foglalkozik. Sokfélék vagyunk, hát ez is sokszínűre sikeredik olykor. Csak egy dolgot szeretnék még: ha a kiírt lapzárta időpontja mindenkinek ugyanarra a napra esne. ☺ Különbözünk, de azért talán ennyire nem...

Felhasználnám a szerkesztői szó adta lehetőséget és helyet még arra, hogy mindenkitől kérjem, és mindenkivel tudassam, hogy ha írni támadna

kedve, ne fogja vissza magát. Például nyáron. Mert lehetősége van bármikor továbbítani az újságba szánt cikkét a Móra Nyúz saját ímélcímére: moranyuz@mora.u-szeged.hu. Ezzel nagyban megkönnyítenétek a szerkesztők helyzetét, mert nem kellene lemezekkel, meg időpontokkal bajlódni, csak elkülditek és kész. ☺ (Továbbra is él azonban a hagyományos lemezes rendszer.) Az ímélezést különösen azoknak ajánlom, akik szeretnének a gólyáknak tervezett különszámba írni, ezzel is segítve nekik az új helyen való tájékozódásban, beilleszkedésben, és hasznos információkkal látná el a jövő nemzedéket. Bármiről írhattok, amiről úgy gondoljátok, hogy hasznos infó lenne a jövő generációjának, vagy ti is örültetek volna neki annak idején, ha valaki időben közli veletek (koli, város, egyetem, élet, órák, tanárok, szakok, épületek, szórakozás stb.). Tehát várom az íméleket, vagy a lemezeket augusztus végén.

És kívánok mindenkinek nagyon sikeres, pótvizsga- és szeptemberre halasztott vizsga-mentes vizsgaidőszakot. Egy kalappal a legjobb fajtából...

Szép nyarat, jó kirándulásokat, tartalmas időtöltést és jó munkát! Szeptemberben találkozunk! (remélem ☺)

VERBÓI BARBARA

Új gondnokunk van!

Április elején elbúcsúztattuk Mathiaszné Libor Erikát, aki két éven át vitte – nagyon lelkiismeretesen, jókedvvel – a gondnoki feladatokat kollégiumunkban. Három – egyébként tündéri – kisleánya mellett azonban nem tudja tovább vállalni ezt a költött munkát, ezért döntött a változtatás mellett. Elhatározta, hogy új területeket hódít meg, beiratkozott egy lakberendező tanfolyamra. Búcsú ajándékként mi is ehhez kapcsolódó „szakirodalmat” adtunk át Erikának, tiszta szívből kívánva, hogy sok örömet szerezzen számára új hivatása.

A megüresedett gondnoki helyre több kiváló aspiráns jelentkezett, nem volt könnyű a döntés. Úgy határoztunk, hogy a leoptimálisabb megoldás mégis az lehet, ha saját berkeinkben keressük a megfelelő embert. Megkérdeztük hát Balog Lajosné Marikát, aki eddig a negyedik emeleten takarított, elvállalná-e a gondnoki feladatokat. Marika nagyon örült a felkérésnek, azonnal igent mondott,

s május 15-től elkezdte a szerteágazóan gazdag gondnoki munkakör ellátását. Biztosan sokan ismerik, szeretik a szőke hajú, mosolygós, nagyon kedves Marikát, aki minden porcikájában jól ismeri a kollégiumot, jó és kevésbé üdvöztető szokásaival egyetemben. Kérem, hogy fogadják Őt nagy szeretettel, segítsék munkáját, amit máris a legnagyobb odaadással végez.

Évvégi tudnivalók: kérjük a kollégistákat, hogy a hivatalos vizsgaidőszak után – június 21-22-én – legyenek szívesek kiköltözni a kollégiumból. Érkeznek ugyanis a következő héten a felvételizők, s el kell kezdeni a kollégium teljes rekonstrukcióját a nyári hasznosításhoz. Szeretnénk mindenkit belátásra bírni a kiköltözés gyorsítása érdekében, hiszen nagyon fontos a sikeres nyári szezon. Éppen ezért kérjük tisztelettel, hogy akinek nincs szeptember legelején vizsgája, legyen kedves csak szeptember 4-én estére vagy inkább 5-én érkezni,

mert egy konferencia számára kiadtuk a kollégiumot. A konferenciáért esedékes szállásdíj nagyságrendje olyan volumenű, hogy ezt nagyon nagy veszteség lenne kihagyni.

Szeretnénk kérni ennek a tanévnek a végén is, hogy legyenek szívesek a szobákat rendben hátra hagyni: a göngyölegeket vigyék le a kollégium mögötti konténerekbe, legalább söpörjenek fel, próbálják elkerülni a csatatér szindrómát. Tudjuk, hogy nem könnyű megválni a szeretett szobátársaktól, a már vizsgáktól mentes, sok izgalmas szórakozással kecsegtető szabad szegedi élettől, de várhat mindenki sok szép kaland otthon és más tájkon is!

További szokásos kérés: a könyvtári könyveket, videokazettákat haladéktalanul és maradéktalanul szolgáltatassák vissza a megfelelő helyekre – ellenkező esetben a kollégiumi tagság szeptembertől nem léphet életbe. Fokozottan vonatkozik ez a kollégiumi díjakra – erre a tanévre szóló tartozás nem maradhat. Aki valamilyen felmerülő probléma, ok

miatt június végéig nem tudja kollégiumi díj tartozását kiegyenlíteni, a kollégium igazgatótól kérhet haladékot.

Írásban kell engedélyt kérni ahhoz, ha valaki a nyár folyamán egy-vagy két hónapig a kollégiumban kíván maradni. A kérvényhez csatolni kell az adott tanszék igazolását arról, hogy a hallgató tanulmányi feladatok miatt tartózkodik Szegeden. Ebben az esetben ugyanis kedvezményes a szállásdíj.

Kérjük a kedves kollégistákat, hogy eddigi szokásaikhoz híven, otthoni környezetükben népszerűsítsék a kollégiumot mint zöldövezeti, kellemes, kényelmes, olcsó nyári szállást. Hovatovább néhány napra a szép, izgalmas, bár valószínűleg szaharai forráságú Szegeden barátokkal, családdal maguk a kollégisták is visszalátogathatnak a Mórába. Mindenkinek sikeres vizsgákat és hosszú, felejthetetlen nyarat kívánok a kollégium munkatársai nevében:

ERDÉLYI ÁGNES

Morgilla 2003

Az idei Morgillára április 24-27. között került sor, amelyet elsőként nagy élmény volt átélni. Most Lutz Gabival beszélgetek arról, hogy ő hogyan látja az eseményeket pár nap távlatából.

-Két napja ért véget a Morgilla. Neked mint szervezőnek, biztosan fárasztó lehetett az elmúlt hétvége. Így van? Hány hetet töltöttetek szervezéssel?

-Valóban fáradt vagyok egy kicsit. Már a tavaszi szünetet megelőző két hétben elindultak a szervezési munkálatok. Sajnos, épp ebben az időben én pár napot nem tudtam Szegeden lenni (másban fáradt el :-)) – a szerző), de a többiek nagyon jól előkészítettek mindent. Időben kikerült a plakát, és már hallani lehetett, hogy a jelentkezők szervezték a csapatokat.

-Arra lennék kíváncsi, hogy az igazgatónőnek, ill. Attilának milyen mértékben van beleszólása a programba?

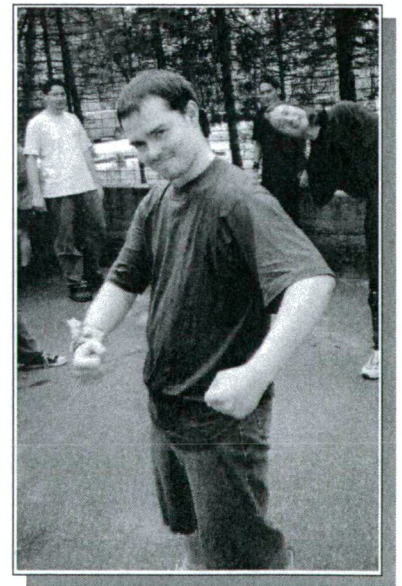
-Igazgatónőnek szabad betekintése van mindenbe, de maga a szervezés kollégistákra van bízva. Egészen pontosan idén Attila, Szilárd és én próbáltuk összefogni a rendezést.

-Nagy volt a lelkesedés az indulásért vagy rugdosni kellett a csapatokat?

-Hmmm... az elején nagyon meg voltunk lepődve, amikor öt csapat akart játszani. Örültünk neki, hogy ennyire várja mindenki ezt a rendezvényt, de egyúttal aggódtunk is, hogy mennyire sikerül a versenyeket gördülékenyen lebonyolítani. Végül is az egyik csapat beolvadásával megoldódott a probléma.

-Megfigyelhető-e a kollégium mindennapjaiban, hogy a diákok ehhez hasonló közösségekbe tömörülnek?

-Ha évközben végigjárjuk a kolit, egy-egy folyosó végén vagy a büfében egy-egy sör társaságban nagyjából ugyanazokkal az emberekkel találkozunk, akik most csapatba tömörülve elindultak. Attisék az egyik legrégebbi csapat; róluk érdemes megjegyezni, hogy számuk minden évben csak nő.

A korábbi "törzsjátékosok", régi nagy nevek erre a hétvégére mindig visszatérnek a Móraiba, és minden évben adódik egy-két új ember is náluk. Jucusék először a tavalyi Morgillán tűntek fel; akkor Pimpi volt a jelölt, és a szombat esti vetélkedőn először láthattuk "Zámbó Jimmyt". A Mariska és a farkasok egy új, megmérettetésre vállalkozó csapat volt. Színfoltot hoztak a Morgilla négy napjába. Valljuk be: kevesen voltak, de le a kalappal előttük. Tamás és Barbi összevont "rockbandája" a tavalyi győztes, Barbi csapatának utódja.

-Tudjuk, hogy a versenyeken bíraskodó zsűri mindig páratlan számú főből áll, és hogy minden feladat előtt véletlenszerűen lett kiválasztva, de vajon mennyire tudtak a tagok elfogulatlanok maradni pontozáskor?

-Az nyilvánvaló, hogy minden szervezőnek van kedvenc csapata; esetleg azért, mert abban a saját baráti köre, valamelyik szobatársa játszik, vagy csak egyszerűen valamiért szimpatikusabb a többinél. Ezek a vélemények azonban nagyjából kiegyenlítik egymást, másrészt évről évre ugyanaz a néhány ember segít a lebonyolításban, így a szervezőknek már, mondhatni, saját csapatuk van. Ilyen szinten nem kötődnek egyik csapathoz sem.

tásra mindemellett azért szükség van. Az elmúlt évekből talán az idei hozta a legtöbb újdonságot. A Morgilla lefolyása vált hosszabbá azáltal, hogy a szokásos csütörtök esti bevonulás előtt már szerda estére komoly (elő)feladatot kaptak a résztvevők. Két óra alatt kellett egy közel 10 perces anyagot leforgatni. A sok más kollégium által feladatként kiadott kampányfilmmel ellentétben (amire több hetet szoktak hagyni) ennek épp az volt a lényege, hogy spontán, vicces és életszerű legyen, és felvontassa az összes résztvevőt. Ezzel gyakorlatilag már szerda este kezdetét vette a Morgilla.

-De a kőli igazán feloldódni péntek este kezdett, amikor az EzGáz koncert egy hatalmas össznépi éneklésbe (és fergeteges táncba - a szerk.) torkollott, igaz?

-Így van. Sokat gondolkoztunk azon, hogy mennyiben lehetne a programokon változtatni. A péntek estében láttunk fantáziát. Koncert ugyan minden évben volt eddig is, de szeretnénk volna valahogy bevonni a közönséget és egyfajta show-műsort produkálni. Az EzGáz találó választás volt, hiszen a kollégisták többsége nagyon jól ismeri mind a zenéjüket,

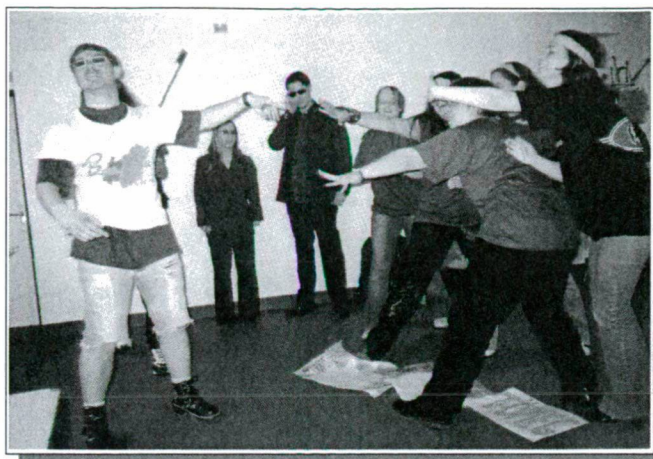
mind a szövegüket. Az énekesnő, Judit hosszú ideig nálunk volt kollégista; így az együttes szívesen vállalta el, hogy énekel a jelöltekkel a Móra "színpadán". Az ötlet szerencsére bejött, jövőre is lesz ilyen.

-A koncerten kívül melyik volt az a program, amelyet a legnagyobb lelkesedéssel fogadtak és miért?

-Ha nagyjából ugyanazok a szervezők minden évben, mennyire tudjátok a feladatokat megújítani, változatosabbá tenni, mint az előző Morgillán?

-Van egy hagyományos "menetrend", amin túl nagy mértékben nem lehet, de azt hiszem, nem is érdemes változtatni. Néhány feladatot szinte elvárnak, hogy adott helyen és időben azokat a dolgokat kelljen csinálni, ami ott mindig lenni szokott. Új-

-A városi és a szombat esti vetélkedőre gyűltek össze ismét a legtöbben. Estére nem akartunk hosszú versenyt csinálni, mégis kicsit elnyúlt a dolog. Parádés fináléval zárult a program a nagyteremben, majd egy igazi össznépi örömnep volt a díjátadás a tornateremben. A díjak között ezúttal is szerepelt néhány üveg alkohol tartalmú szeszesital, amit a csapatok azonnali, emésztőszervrendszerbeli átfuttatásra ítélték.

Ahogy a DJ látja...

A buli megtartásáról a legtöbb embernek az jut eszébe, hogy csak be kell tenni pár számot, s minden simán fog menni. De ez, sajnos, nem így működik. A koliban mondhatni nem csak egyféle zenei irányzat uralkodik, sőt, igen szélsőséges az ízlésünk ilyen téren.

Az emberek alapvetően két stílus köré csoportosulnak, ez a rock és a disco. Habár e két stílus kedvelői zenei ízlésükben különböznek, egy dologban nagyon is hasonlóak: nem igazán tudják tolerálni, ha nem az ő kívánságukat teljesítik. Legalábbis így volt ez eddig. De úgy vettem észre, hogy "kezdünk felnőni". A kezdeti billentyűzetverésről (tényleg volt már ilyen) eljutottunk odáig, hogy bár fanyar mosollyal, de elfogadjuk a másik zenéjét is, hisz "ilyennek is lennie kell" (és ezt egy vérbeli rocker mondta a disco-ra). Remélem, ez a fejlődés fennmarad, s legközelebb is ilyen jó lesz a buli.

KIS ZOLTÁN

-Én úgy gondolom, a nap végén nem csak a csapatok, hanem az egész kollégium is elengedte magát és önfeledten bulizott. Lehet ezt még fokozni? :-) Vannak már konkrét tervek a jövőre vonatkozóan?

-Azt hiszem, a 2003-as Morgilla valóban az elmúlt évek legsikeresebbike volt. Nem indultak még ekkora lelkesedéssel és létszámban a csapatok, mint most. Ráadásul mind a négy jelölt mindvégig kitartott. A kollégiumot ellepték a különböző plakátok, weboldalakat, újságokat készítettek. Nagy volt a tétje a játéknak, de nem az első hely, hanem hogy tudjuk-e ennyien együtt jól érezni magunkat és kellemesen eltölteni az időt. Ahhoz, hogy ez jövőre is megvalósuljon, már kedvező jel, hogy legalább két biztos indulónk van.

JUHÁSZ ANDREA, LUTZ GÁBOR

Morgillák 1994 - 2003

1994 Szentgyörgyi Szilárd, Győri Sándor

1995 Gugolya László

1996 Földi Zoltán

2. Géro Balázs
3. Tóth Gábor

1997 Vígh Mihály

2. Böröczki Róbert
3. Kardos István

1998 Mangó Zoltán

2. Beszédes Richárd
3. Váczi Eszter

1999 Varga János

2. Pusztai László

2000 Korok Arnold

2. Farkas Péter

2001 Czmarkó László

2. Hornyák Péter
3. Ábrahám Márta

2002 Ónodi Barbara

2. Ott Zoltán
3. Juhász István

2003 Farkas Judit

2. Kiss Attila
3. Barák Tamás
4. Fülep Mária

Móra Ki mit tud?

A helyszín a magasföldszinti nagyterem (egy kicsit másképp), az időpont 2003. március 26. Aki ott volt, tudja, miről beszélek (akarom mondani, írok), aki nem, annak most mondom, hogy idén is Ki mit tud?-oztunk. Méghozzá nem is akárhogy. Egy kis kanyar itt, nem kis meglepetések amott...

Mint minden évben 1998 óta, az idén is 4 kategóriában mutatkozhatott be a szakmai zsűri és a műkedvelő lelkes közönség előtt a kőli aprajagyja. Igazán vegyes, emlékezetes, színvonalas produkciókat láthattunk, hallhattunk.

A felhívásban az állt, hogy mindenkinek tuti élményt biztosítunk. Hát szerintem, tuti jól érezte magát mindenki, mert röhögőizmokat megmozgató produkciókban, lelkes fellépőkben és izgalmakban nem volt hiány. (Legalábbis én végigizgultam az egészet, hogy minden a helyén legyen, mindenki megkapja a magáét, mindenki jól legyen bekonferálva, és mindig mindenki a helyére kerüljön. ☺)

Emlékeztetőül álljon itt a versenyzők névsora, azoké, akik igenis hozzá akartak tenni valamit a kollégiumi élethez, a hagyományok ápolásához, és nem féltek megmutatni magukat, hogy mit tudnak, miben a legjobbak. (Vannak, akik több téren is jeleskedtek!)

Vers- és próza kategóriában indulók: Benei Fédra, Horváth Barbara, Lantos Katalin, András Lőrinc, Bácskai Zoltán, Égerházi László. Az idén András Lőrinc bizonyult a zsűri döntése alapján a legjobbnak.

Ének kategóriában Braskó Csilla és Varga Nóra mérhette össze tudását. Ezúttal a zsűri Braskó Csillát díjazta ebben a kategóriában.

Hangszeres játékban András Lőrinc és két zongorista lányka jeleskedett: Kovács Veronika és So-

mogyi Zsuzsanna. András Lőrinc vitte a pálmát és a könyvutalványt.

És a soha ki nem hagyható egyéb kategória ismét két színét mutatta a palettának: a Bárdolatlanok és Hacsekék (Farkas Péter, Léder László, Bicskei Róbert) személyében. Itt mindkét csoport díjazott lett: a kategória győztese a Bárdolatlanok, közönségdíjas és különdíjas pedig Kálmánék humoros produkciója.

Remélem, mindenki talált magának valót a produkciók között, és vitt magával valamit ott belül a szíve-lelke mélyén ebből az estéből. És azt is remélem, hogy megjött a kedve a szerepléshez azoknak is, akik az idén még nem mertek közönség elé állni.

Külön köszönöm a zsűri kiváló munkáját és a közönség lelkes tapsait a versenyzők nevében is. Jó érzés látni, hogy egyre többen várjátok, készültök erre az eseményre. És mindazoknak köszönettel tartozom, akik csak egy szalmaszálat is keresztbe tettek a műsor létrejöttéért, megszervezéséért, lebonyolításáért és lőtottak-futottak, hogy kellő időben minden a helyén legyen.

Az est végén vendégül láttuk a versenyzőket és a zsűri tagjait egy kis állófogadáson, és az idén sem maradhattak el a Ki mit tud? emblémával és a kőli nevével díszített pólók. Ezek egy évig és talán még sokkal tovább is őrzik ennek az estnek a hangulatát. Külön köszönet érte Hausz Katinak, aki ilyen szépre tervezte. ☺

Most pedig talán nem maradt más hátra, mint-hogy levonjam a következtetést: jó volt, megérte.

Bízom benne, hogy ti is így gondoljátok...

VERBÓI BARBARA

„Büszke vagyok arra, hogy palóc vagyok”

Hadik Márta III. éves magyar szakos kollégista társunkat, azt hiszem senkinek sem kell külön bemutatni. Márti most már nemcsak a koliban tevékeny (é.: zenés női torna), hiszen az idei BTK HÖK választások eredményeként a szervezetnek is választott tagja.

-Salgótarjánban születtem, de egy gyönyörű faluban, Bárnán élek a szüleimmel. Számomra az általános iskolai nyolc év volt döntő, ami máig meghatározza a gondolkodásomat. Igazán csodálatos vidéken nőttem fel!

-Ez a vidék a Palócvidek. Mit jelent ez ma számodra?

-Ez a másik dolog, ami mostanáig meghatározza az életemet. Büszke vagyok arra, hogy palóc vagyok, és ezt hangoztatom is mindenhol, ahol csak tudom. A hagyományokat nem tudom és nem is akarom elfelejteni. Palóc származásom talán a beszédemen is észrevehető...

-Mégis ilyen messze kerültél otthonról. Hogy is volt ez?

-Susán Angeli nagyon jó barátnőm és kollégiumunk korábbi lakójának biztatására jöttem Szegedre és a kollégiumba is, hiszen tudtam, hogy rá mindig számíthatok. A magyar szak mellett felvételiztem a kommunikáció szakra is, de az sajnos nem sikerült. A városról emellett nagyon sok jót hallottam. Szeged és hangulata, a Tisza pótol mindazért, hogy nem otthon – a jól megszokott környezetben – vagyok, hanem az Alföldön.

-A kollégiumban Téged a torna révén kezdtek megismerni. Hogy kezdődött ez a sport iránti vonzalom?

-Egy városi futóversenyen még a gimnáziumi évek alatt jó helyezést értem el. A tesi tanárnő ezután ajánlotta fel, hogy kezdjek heti 2-3 órában atlétika-edzésre járni. Itt is egy nagyon jó közösség jött össze. Valahol itt kezdődött a sport szeretete. Majd kaptam egy aerobic kazettát, amiről a gyakorlatot tanultam meg szinte teljesen önállóan.

-Bekerültél a koliba és már részben Te tartotad a tornát.

-Azért ez nem ment ilyen könnyen. Tavaly szeptemberben kerestem meg Váczi Esztert, hogy közösségi munkaként szívesen tartanék tornát. Persze én is éreztem, hogy ebbe bele kell tanulnom, így először heti egy órában jártam le edzést tartani. Két hónap alatt sikerült belerázódnom. Majd Eszti egyéb elfoglaltságai miatt fokozatosan rám hárult a dolog.

-A torna igazából lányoknak van meghirdetve! Mit szóltál ahhoz, amikor fiúk is megjelentek?

-Nagyon furcsának találtam, egy srác a Hermanból kezdett el járni, és lehet, ő kezdte el népszerűsíteni. Ez olyan jól sikerült, hogy idén febru-

árban-márciusban 4-5 fiú jött el tornázni alkalmanként. Egyébként szívesen látom őket is.

-Igaz, ha fiúk jönnek le, akkor egy kicsit keményebb az edzésprogram, hadd „sz szenvedjenek” ők is? (nagyon nevet)

-Belátom egy kicsit talán nehezebbek a feladatok, de mindez csak azért, hogy lássák, hogy a lányok nemcsak „lötyögni” jönnek le. Egyébként nagyon sokszor előfordult, hogy a fiúk már nem bírták, amikor a lányok még teljes erőbedobással tornáztak...

-Márti, „tisztá szívből” gratulálok a HÖK-ös tagságodhoz! Ki(k)nek az indíttatására indultál a választásokon?

-Köszönöm a gratulációt. Miután a jelölések alapján felkerültem a szavazólistára, Esztergályos Dóri keresett meg, hogy legyek tagja egy induló koalíciónak. Én igent mondtam, és azt hiszem jól döntöttem, hiszen a „Tiszta szívvel” szövetségnek mind a 11 tagja bekerült a testületbe. Már most érzem, hogy kezdünk összerázódní. Úgy gondolom, hogy fogunk majd együtt dolgozni. Rajtam kívül egyébként még 3 kolis van a HÖK-ben. Ők Esztergályos Dóri, mint elnök, Szilágyi Szityő és Hausz Kata.

Milyen volt a kampány?

Nagyon kiélezett harc volt, amire igazából nem számítottam. A másik koalíciót agresszívnek éreztem, és nagyon is túlzásba vitték a kampányolást, ami miatt lehet, sok szavazatot vesztek. Rengeteg plakátolással és munkával járt az, hogy megismertessük programunkat a hallgatókkal.

-Neked mi a feladatod a HÖK-ben?

-A HÖK-ben különböző bizottságok vannak. Én a szociális bizottságban vállaltam feladatot, ami a szocitások és laktások elbírálását végzi. Ezen kívül kollégiumi referens is vagyok, és a kollégiumokkal tartom a kapcsolatot, illetve dolgozom a sportbizottságban. Mi szerveztük a 2003 perces focit is.

-Márti, eredményes és sikeres munkát kívánok Neked!

-Köszönöm szépen!

Eposz, hastánc, kávé

Büszke manapság a BTK magyar szakának IV. évfolyama: többen is sikerrel képviselték az egyetemet a Veszprémben megrendezett OTDK-n. Közülük is kiemelkedik a vékonydongájú, szemüveges, szerénységből is jeles Dávid Péter, aki kollégiumunk lakója. A minap "főhadiszállásán", a Központi Könyvtárban beszélgettem vele, s mellettünk ott kuporgott kedvese, a szintén mórás Marsi Gyöngyi is, aki ugyan ebben az interjúban nem szólal meg, de figyelmesen végighallgatott minket.

-Először is köszönöm kedvesemnek a támogatását. A Klasszikus Magyar Irodalmi Szekcióban értem el második helyezést, ami eléggé előkelőnek számít. Az ország minden részéről tizennégy elég jól felkészült - magamat nem sorolom ide - vett részt.

-Ünneplés volt -e?

-Elmentünk a kánaiba itt, Szegeden, ettünk egy svédasztalt...

-Ez ám a multikulturalizmus!

-... és fagyiztunk is.

-Milyen dolgot készítettél erre a megméretetésre?

-Vörösmarty Mihály nemzeti-történeti eposzairól: a Zalán futásáról, a Cserhalomról és az Egerről írtam. Ma már ezeket nem olvassa senki, de a keletkezésük idejében jelentősen meghatározták a Vörösmarty-képet. Azt vizsgáltam meg, miért voltak ezek az írásművek akkor olyan fontosak.

-Sikerült erre a kérdésre választ adni?

-Azt hiszem, igen. Különböző elvárások voltak ebben az időben az eposzsal kapcsolatban, s ezeknek megfelelték az említett művek, például a hagyomány és mitológia ábrázolásában, a nemzeti múlt bemutatásában.

-Mit gondolsz, a Vörösmarty-életművön belül ma már miért nem szentelnek nagyobb figyelmet ezen eposzoknak? Talán azt gondolják, hogy nem bírnak érvényes üzenettel a ma számára?

-Igen, valószínűleg ez lehet a válasz. Más műveket emel ki a mai irodalomszemlélet, például a Rom címűt, melyről egy egész Dekonferenciát rendeztek itt nem is olyan régen. (A Dekonferencia a BTK irodalomelméletesei által minden tavasszal megszervezett konferencia, ahol egy adott szépirodalmi alkotást elemeznek az előadók különböző

szempontokból. Idén Mikszáth: A Noszty fiú esete Tóth Marival című műve volt terítéken. - P.T.)

-A "dekon" kezdetű szavakhoz való viszonyulásodról van némi tapasztalatod...

-Igen... Egyébként már Babits is azt írta 1911-ben, hogy a Zalán futását végigolvasni majdhogynem lehetetlenség. Olyan ember gondolta ezt, aki végigolvasta, sőt, le is fordította Dantének az Isteni színjátékát.

-Fried tanár úr szerint talán öten olvasták az egyetemen a Zalán futását. Ezek szerint a szűk elitbe tartozol.

-Valószínű azért, hogy többen olvasták. Csak fenék kell hozzá. Nagyon élvezetes, ha az ember igazán "rákattan".

-Visszatérve a dolgozathoz: mennyi munkád fekszik benne?

-Már tavaly bemutatam egy kezdetleges verziót a Klasszikus Magyar Irodalmi Tanszéknek a csütörtök esti szeánszán, ahol megdicsértek ugyan, de rengeteg tanáccsal is elláttak, melyek tágították a látókörömet. Ezekkel a tanácsokkal felvértezve és saját kútfőből merítve folytattam a munkát, amely elég sokáig tartott. Volt egy csomó jegyzetem, ami el is vészett, de aztán mégis sikerült egy kisebb dossziét megtöltenem.

-A tanszékről kinek a segítségét kérhetted leginkább?

-Szerintem a Vörösmarty-eposzokhoz elég sokan értenek, főleg a mentorom, Zentai Mária tanárnő, de ott van Gere Zsolt is, akinek az ITK-ban (Irodalomtudományi Közlemények - P.T.) megjelent a Vörösmarty-eposzokról szóló TDK-győztes írása, és Szajbély tanár úr is, akinek szintén vannak ebben a tárgyban dolgozatai, nagyon tájékozott a témában.

-Korábbi beszélgetésünk alkalmával azt mondtad, hogy az irodalom az életed, a történelem pedig a hobbid.

-A magyar szakon belül mindig is az irodalom érdekelt. Régebben sok minden elbűvölt, így Vörösmarty is; főleg miatta írtam ezt a dolgot, tartoztam neki ennyivel. De nyitott vagyok én minden, még a "dekon" iránt is, csak ez nem az én stílusom. A töriből az ókor és a középkor a kedvencem; így, negyedéves fejjel a legújabbkori történelemtől olykor borsózik a hátam. Annak idején még töriből is szerettem volna felvenni valamilyen B

szakot. A medievisztika nagyon érdekelt, csak aztán nem maradt rá időm, így maradt a klasszikus magyar irodalom, amit nagyon szeretek.

-Sokoldalúságodat más is jelzi. Itt a szakesten előadott hastáncra gondolkodok...

-Kübeki Kati szervezőtársam megkért, hogy hastáncoljak, mert senki nem akart jelentkezni. Gondoltuk, hogy mi is csinálunk valamit, s Kati, aki profi hastáncos, azt találta ki, hogy mi ketten és a kedvesem - aki nem táncolt, mert ő volt az arab sejk a jelenetben, aki nézte a táncosokat - ezzel lépünk fel. Nagyon nem tetszett nekem ez az egész az elején...

-De aztán annál nagyobb sikere lett!

-Igen, még Fried tanár úr is megdicséرت.

-A Prométeusz Társaságról, melynek alapítója között vagy, mostanában keveset hallottam.

-Az eddigi legnagyobb dobásunk az volt, hogy meghívtuk Varró Dánielt a kollégiumba. Erre a félévre nem terveztünk hasonlót, többek között azért is, mert én például egy hónapig Kolozsváron voltam, az ötödikesek pedig szakdolgoztak.

-Apropó, Kolozsvár!

-CEEPUS-ösztöndíjjal voltam mint a tanszék szervezésében az egyik specképzéses társammal, hogy a klasszikus magyar irodalom forrásaival foglalkozzunk. A város maga az Kelet-Európa: minden rozsdás és szemetes. Nagyon sok magyar szót hallani, de gyönyörű szép példái vannak a magyar-román együttélésnek. Például magyar színház is van, ahova a románok is eljárnak, és fordítógéppel hallgatják az előadást. A könyvtárban egy román fiú lapot kért tőlem, és rettenetes akcentussal bár, de magyarul köszönte meg. A Bolyai Tudományegyetem magyar tanszéke elég színvonalas képzést nyújt, amit jelez, hogy vezetője, a Magyarországon is elismert Egyed Emese most szerezte meg a professzori címet. A könyvtárunk sajnos elég szegényes: most loptak el mintegy 256 tételt, és könyvet is csak két-három napra lehet kölcsönözni. Azok a diákok, akiket megismertem, azok nagyon felkészültek, mindamellettt nagyon kedvesek is.

(A cikk megérkezése után gondolkodtam el rajta, hogy van-e még olyan kollégista, aki hasonlóan szépen szerepelt az idei OTDK-n. Legjobb tudásom szerint Balázs Edit és Bakonyi Pál is második helyezettek lettek. Ezúton szeretnék gratulálni nekik és mindazoknak, akik belevetették magukat ebbe a munkába. Csak így tovább! ☺ - a szerk.)

-A sulin kívül mire jut időd? Általában itt találalak a könyvtárban, és mégsem tűnsz elcsigázott-nak.

-Könyvtárba kávézni jár az ember...

-Tényleg, rá akartam kérdezni a közimert "kávéfüggőséggedre" is!

-Muszáj ennyit kávézni, mert az ember alig alszik a 17-es szobában - s ezt írd bele feltétlenül - de néha én is azt kívánom, hogy ne kelljen ennyit itt ülnöm. Szerencse, hogy a kedvesem is ilyen buzgó könyvtárlátogató.

-Végezetül: várható új dolgot?

-A kolozsvári utam elég eredményes volt. Fényképeztem a 18. és 19. század fordulójáról származó énekeskönyveket, és az ezzel kapcsolatos ismereteimet szertném bővíteni, s ebből lehet, hogy lesz szakdolgozat vagy egyéb publikáció. Továbbá a tanszéken is van egy digitalizálási program, amelyben a 19. század 30-as évének sajtótörténetével kapcsolatosan szeretnék valamilyen kézzelfogható létrehozni.

-Vörösmartyt egyelőre pihenteted?

-Úgy tűnik, igen. Annak ellenére, hogy őt rengeteg szempontból meg lehet közelíteni, a dolgozatírás végén már nagyon unalmas volt csak egy témával foglalkozni.

-Köszönöm szépen, hogy rendelkezésemre álltál, és további sok sikert kívánok.

-Én is köszönöm.

PARTI TAMÁS

Sziget

A nyugalom szigete vagyok.
Máskor őrjüngő tenger.
Hajótörötként vergődés
csapkodó hullámaim közt.
Félsz, hogy lehúz a mély,
elfed a mocsár, nem tudod,
a tengerfenéken mi vár.

Mert ott engem kell, hogy láss!
Minden bűnömet, kéjemet,
magatehetetlen dühömet,
hogy nem tudok azzá lenni, és
nem tudlak azzá tenni, amit én akarok.
De most a nyugalom szigete vagyok.
Gyere, pihenj meg rajtam!

J.

J. R. R. Tolkien: A Szilmarilok

A sokak által, így általam is szeretett Tolkien mester műve ez is, bár jóval kevesebben ismerik, mint a Gyűrűk Urát. Mi az és mik is azok a Szilmarilok?

Ha a regényt nézzük, akkor ez az a könyv, amit Tolkien egész életében írt. Az oxfordi nyelvészprofesszor ebben a műben alkotta meg az általa kitálatalt nyelvekhez a saját különös és csodálatos mitológiáját és terét, és népesítette be ezt a teret szépséges, nagy hatalmú és nagy tudású lények mellett a kapzsiságtól, hatalom-, illetve bírvágytól önnön és mások létét is megrontó lényekkel. Ez első ránézésre mesének tűnhet, azonban, ha úgy olvassuk, mint egy fiktív mitológiát, aminek istenei a szereplőkkel mindennapi kapcsolatban állnak, és tudjuk, hogy a mű mennyire központi jelentőségű az egész tolkien világ szempontjából, valamint figyeljük azt, hogy mennyi mítosz- és mesekincset dolgoz fel az író, akkor lehetséges egy irodalomtudományi, mitológiai-teológiai, sőt, akár egy etikai olvasat is, különös tekintettel az akaratszabadság kérdésére.

Ha magára a történetre koncentrálunk, akkor a Szilmarilok nem mások, mint egy óriási tudású és akarató tünde által készített megszentelt ékszerek, melyekről maga a készítője se tudja, de bennük rejlik az egész világ sorsa. /Ennek megfelelően az egyik az égbolton ragyog, a másik a morajló tengerben rejtekezik, a harmadik pedig a világ szívében, lángoló tűzben fejt ki erejét./ A végső időkben ezen ékszerek segítik majd visszahozni az elveszett fényt, de a történet idejében is ők az események mozgatórugói. A Szilmarilok nevében rengeteg gyilkosság és vérontás történik, hiszen amikor az ősgonosz elragadja a szent köveket, akkor a készítője, akinek lelke addigra meg lett rontva, fiaival együtt szörnyű esküt tesz, fellázad az istenek akaratára ellen, és az őt követőkkel elhagyja az addigi áldott lakhelyüket, és arra is képes lesz, hogy saját

rokonait gyilkolja le. A jó és a gonosz szerepe nem sematikus: sok alakban jelenik meg mindkettő, sokféle aspektusban. Az, hogy kihez milyen módon és milyen mértékben találnak utat, az az illetőtől függ.

A szörnyű vérontás következményeképp a tündékre szakad egy ítélet, ami miatt majdnem mind odavész, rengeteg baj és bánat közepette. Azonban a bánat és pusztulás regéi közt akad egy, amibe vegyül egy kis olthatatlan fény is, mutatván, hogy a szerelem, a szeretet, és a remény ereje képes legyőzni akár a legnagyobb gonoszt is, és elhozni a várva várt segítséget a szenvedők és bánkodók számára, hogy formálhassák tovább ama muzsikát, melynek fő akkordjait az istenek gondolták ki, de a teremtményeknek kell kiteljesíteniük.

A könyv hatalmas tereket és időket ível át, és egy gondolati utat ír le az összülöttek eljövételétől a világból való elmúlásáig, valamint az emberek eljöttéig és a hatalomra kerülésig mutatja a történeti utat. A gondolati út pedig a nemestől és széptől a pusztulásig terjed, tárgyalva, hogy ezt mi idézte elő. A mű a sok szomorúság ellenére szerintem nem pesszimisztikus, hiszen, mint mondtam, az író több helyen utal a reményre, és arra, hogy a jóban bízni, és amellett kitartani és megpróbálni megvalósítani nem hiábavalóság, még akkor sem, ha ennek bekövetkezte elvileg nem biztos, vagy hosszú időbe telik.

Ajánlom e könyvet azoknak is, akik nem szeretik különösképpen Tolkien, hiszen ez nem egy populáris mű, és mint az ajánló elején írtam, nem feltétlenül meseként kell olvasni, noha természetesen lehet úgy is... A kötet díszkiadása Ted Nasmith gyönyörű képeivel van illusztrálva, csak kár, hogy nem a megfelelő helyre rakták a képeket. Mindkét változat - a nem illusztrált is az Európa Kiadónál jelent meg, Gálvölgyi Judit fordításában.

BENEI FÉDRA

Gerald Durrell: Madarak, vadak, rokonok

Április 22-e a Föld Világnapja. Ennek tiszteletére ajánlom ezt a könyvet, ami a világszerte nagy sikert aratott és Angliában kötelező érettségi anyaggá tett Családom és egyéb állatfajták folytatása.

A *Madarak, vadak, rokonok* Durrell korfui gyermekéveinek végéről szól, és közvetlenül a második világháború előtt történnek a mulatságosabbnál mulatságosabb események, amiket a már felnőtt szerző családja heves tiltakozása ellenére írt le. A tilta-

kozás érthető, hiszen két bátyja neves író, a kedves mama egy viktoriánus szellemű hölgy, (aki ezt elég pozitív módon a gyermekeire nem terjeszti ki), a nővére pedig épp kamaszlány a könyvben, tehát telt, pattanásos, és roppant szerelmes természetű.

Ezek után fel lehet tenni a kérdést, melyik neves író szereti, ha az egész világ megtudja, hogy egy részeg hajóskapitánnyal hajózott, aki még úszni se tudott? Vagy ki örül annak, ha nyomtatásban megjelenik, hogyan szidalmazott egy részeg görögöt, és a büntetést úgy úszta meg, hogy letagadta a görög-tudását, de előtte adott a bírónak egy rakat bélyegget, ami között két elég értékes példány is volt? Vagy melyik anyuka szeretné, hogy kitudódjék az, hogy a fent említett kapitány, aki folyton a világszerte összeszedett nemi betegségeivel dicsekszik, valamint szókinccse és arca randasága egyenesen aránylik, feleségül kérte őt? Szintén nem szoktak a családok azzal dicsekedni, hogy a gyerek születésnapjára szánt számár, minekutána szépen teligana-jolta a nappalit, jól sípcsonton rúgta az egyik testót, majd ezek után elegánsan hasba a másikat. Ezek után az egész család úgy fest, hogy mindenki hibbant, kivéve a gyereket, persze, mert ő keveri a legtöbb bajt, és egyedül neki jut eszébe egy erősen döglött és még annál is erősebben szagló teknőt boncolni a verandán.

A könyvből nemcsak a családot ismerhetjük meg, hanem egész Korfut, az élővilágával és a sziget lakóival egyetemben, akik néha morózusak, de jószágosan és mindenben támogatják a természetet

megismerni vágyó gyermekeket, akiben ezt a kíváncsiságot a család szerencsére nem akarja megszüntetni, legfeljebb normális mederbe tereli. Pl.: tanárt szereznek mellé.

A szerzőről: Gerald Durrel a 20.század azon alakjainak egyike, akik a legtöbbet tették a veszélyeztetett fajok megmentéséért. (Az ezen fajokat felsoroló Vörös Könyv kétszer akkora, mint Az emberiség krónikája). Gyermekkorát Korfun töltötte, felnővén, mint "amatőr természetbúvár" bejárta az egész világot, majd Jersey szigetén megalapította azt az állatkertet, ami példaértékűvé vált, hiszen amellet, hogy a kihalt fajok megmentésével foglalkozik, igyekszik minél nagyobb és természetesebb teret biztosítani a lakóinak. A mintát azóta, szerencsére, sok állatkert átvette már. Jogos a kérdés: minek ilyen állatkert? Miért nem mindegy, hogy egy bogár- vagy növényfaj eltűnik-e vagy sem?

Minden egyes faj elpusztítása az ember létét veszélyezteti, a biológiai láncból kifolyólag. Ne feledjük: az ember csak egy faj a sok közül, ami a Földön él! Léte a többiekétől függ, és attól, hogy hogyan tudja megbecsülni a többi élőlényt és a Föld kincseit!

Kívánjuk tehát, hogy ne legyen több kihalt faj, és fölöslegesen elpusztított élet, legyen akár emberi, akár másfajta. Akkor talán élhetőbbé, az élet szentségéhez méltóvá válik az emberi világ is.

Sok szeretettel:

- MICHAEL -

Udinei jegyzetek

Még most is világosan emlékszem mindenre. Becsuktam magam mögött az ajtót, és megindultam az üres folyosón, majd le a lépcsőn, ki a szabadba. Kavarogtak a gondolataim, kiabálni lett volna kedvem, de végül csak bátyámat hívtam fel... Meleg, bolond áprilisi nap volt, én ott álltam a BTK épülete előtt, és vigyorogtam, mint a tök. Nem csoda... Két perccel korábban tudtam meg, hogy már csak szűk egy évet kell várnom, és mehetek Olaszországba...

Furcsa visszagondolni erre a napra. Akkor, és utána is sokáig, valahogy nem tűnt valóságosnak az, hogy én egyszer csak összecsomagolok, felülök a vonatra, és haza se jövök fél évig. Aztán mégis megtörtént. Eljött február 13-a (azt hiszem, ezt a dátumot soha nem felejttem el), tényleg felszálltam

a vonatra, és tényleg valóra vált minden, ami azelőtt annyira hihetetlennek tetszett. Immár három hónapja Udine az otthonom. És még marad is egy darabig...

Nem tudom, a szerencsének, avagy a történész-hallgatók tájékozatlanságának, talán érdektelenségének tulajdonítsam-e (lehet, hogy az egész szakról egyedül pályáztam?) - de valahogy mégis megkaptam az udinei egyetemre szóló Erasmus-ösztöndíjat. Attól kezdve ott lapult a tudat agyam egy poros sarkában, hogy már csak pár hónap, hét, nap - és itt van Itália. Ez egyre inkább meghatározta mindennapjaimat, meg az azokét is kissé, akik közel állnak hozzám (aki nem hiszi, kérdezze meg a kedves szerkesztőt ©). Mind sűrűbben jutott eszembe, hogy fogok vajon kinn boldogulni. Bevallom, néha

paráztam is emiatt. De lássuk be, 5 hónap azért több, mint egy hétvégi kiruccanás a nagyihoz. ☺ És úgy őszintén, két félévnyi lektorátusi nyelvgyakorlással (na jó, meg pár hét magántanárival) talán joggal aggódtam, és aggódtak is miattam...

Természetesen, ahogy szokott, minden az utolsó napokra maradt. Biztosítás, vízum, és persze a csomagolás is. De aztán mégis minden készen állt. És elindultam...

A beilleszkedéssel nem volt sok gond: viszonylag gyorsan sikerült megismernem jópár embert, főleg Erasmusosokat, de azért néhány olaszt is. Egy háromszobás lakásba kerültem, ahol úgy általában öten lakunk, de néha van kisebb-nagyobb vándorlás (most jött például egy indiai leányzó, valahonnan Delhi mellől, egy magyar lakótársam pedig hazament). Állandó bútordarabnak egyedül Zuzit, a cseh lányt, és Stefant, a német srácot nevezhetném. Velük is könnyen megtaláltam a közös hangot, amit nagyban elősegítettek a közös főzések és sörözések (néha persze jófajta olasz vörösbor is került az asztalra). Egyébként van még Udinében nagyon sok spanyol (legalább húsz), egy pár román, szlovák, francia, görög, német, horvát, és persze magyar is, sőt, múltkor uruguay-iak is felbukkantak. Néha csak nézek, milyen nemzetközi társaságba csöppentem.

kor sokszor egészen hajnalig volt lehetőségem olasz nyelvtudásom pallérozására... Igen, az igazat megvallva, talán az első hónapban buliztunk a legtöbbit. ☺ Azért az egyetemet se kerültem el, és az órákat látogatva rövid idő alatt tényleg gyors fejlődést vettem észre magamon.

De természetesen nem volt minden olyan, mint az álom - az első hullámvölgy is hamar utolért. Egy alattomos vírus átszaladt rajtam, elvitt rólam vagy 3-4 kilót, és pár napig ágyban marasztalt, így érthető módon a hangulatom se verte az eget - de erre is felkészültem, úgyhogy túlzottan nem viselt meg. Bár aki már volt hasonló szituációban, tudja, milyen érzés, mikor külföldön hirtelen megrohan a honvágy, és elkezdi minden és mindenki hiányozni...

Amikor azt írtam, hogy a beilleszkedéssel nem volt sok gond, akkor azért nem arra gondoltam, hogy az olasz emberek minden különös szokását rögtön sikerült magamévá tennem. A legnehezebben megszokható ezek közül, legalábbis számomra: a szieszta. Teljesen tudatlanként jöttem ki, úgyhogy nagyon meglepődtem, mikor rögtön az első napokban tapasztaltam: Itáliában bizony ebéd környékén megáll az élet, még hétköznapiakon is. Ez annyit jelent, hogy szinte minden üzlet, bolt, étkezőhely, újságos, de még a könyvtár is bezár 12.00-

kor (de legkésőbb 12.30-kor), és (jó esetben) egészen 15.30-ig nem nyit ki. Talán ez így első hallásra nem tűnik olyan súlyos csapásnak, de azért mégis nagyon megnehezíti a teljesen más életritmushoz szokottak életét. Mert azért otthon lehet kajálni délután egy óra körül (persze itt is, csak ismerni kell a helyeket, és szeretni kell a menzát), vagy ha nagyon unja magát a szegény egyetemista, és éppen nincs hová mennie, legalább a központi könyvtárba bemehet hűsölni, olvasgatni. Furcsa, mindenesetre, hogy ebédidőben szinte kihaltak

az utcák, egy lelket nem látni, még a városközpontban sem, és csak késő délután kezdődik meg a nyüzsgés. Akkor meg néha az az érzésem, hogy itt mindenki szabadságot vett ki, hisz estefeje a kávé-

Szerveztünk magyar esteket, paprikáskrumplival és gulyáslevessel, és mondhatom, nemzeti ételünk a tésztához szokott olasz gyomrokban igen kedvező fogadtatásban részesültek. Ilyen alkalmak-

zók, bárók tele vannak, sőt néha az ajtó elé szorul ki a tömeg. De az olaszok nem zavartatják magukat, egymás mellett álldogálnak a kisebb-nagyobb társaságok, meglehetősen ráérősen, kedélyesen csevegnek, nézelődnek. Mondanom se kell talán, hogy kávézó szinte minden sarkon van, de pizzeriákból sincs hiány. :-)

Az olasz emberek közvetlenségéről legendákat zengenek, és ez úgy általában igaz is rájuk. Én is találkoztam olyan eladóval, aki szinte végigkísért a bolton, és fél órát magyarázott, szerinte mit kellene vennem, közben hevesen gesztikulált, és mosolyogva kérdezgette, hogy sodort ide az élet. Van olyan tanárom, aki, mikor megjelenünk az óráján, külön köszönt minket, magyarokat, a kedvenc pizzeriámban pedig a tulajdonos minden egyes alkalommal odaül hozzánk beszélgetni. De azért néhány kellemetlen eset is előfordult, amikor észrevették rajtunk, hogy külföldiek vagyunk, és vagy legyintettek, vagy angolul folytatták a társalgást, holott mi továbbra is olaszul próbálkoztunk (meglehetősen furcsa szituáció: az olasz a saját nyelvét nem hajlandó használni a saját hazájában, holott a külföldi biztosítja afelől, hogy nem beszél angolul, és az ő nyelvét részesítené előnyben...). De ez csak néhány olyan eset, ami érzékeny lelkünkben könnyen gyógyuló sebet hagyott, egyébként pedig a legtöbben kicsit csodálkoztak, de szemlátomást örültek, hogy az ő nyelvüket tanuljuk, és azon próbálunk beszélni velük (naná, mi is hátbaveregettük azt az olasz srácot, aki megértette az Egészségedre! és az egész-seggedre szintagmák közti különbséget... :-) És szinte mindenki barátságos, készséges, és türelmes volt, ha valami szót nagy hirtelenjében nem találtunk.

Udine szép, de nem különösebben izgalmas város. Kb. 100 ezren lakják, síkságon fekszik, se folyó, se hegyek nem teszik változatosabbá a városképet (a Juliai-Alpok vonulatait csak jó időben, és megfelelő helyekről, így a kastély dombjáról lehet látni). Igazi egyetemi városnak se nevezném. Igaz, van itt mindenféle kar, orvositól kezdve jogi karon keresztül bölcsészig minden, de az épületek nagyon szétszórva helyezkednek el, és így valahogy nem tűnik fel, hogy olyan rengeteg diák lenne (pedig állítólag van, kb. 15-16 ezer). Nem úgy, mint Szegeden... Persze, ez az egész talán arra is visszavezethető, hogy még nincs túl nagy múltja ennek az universitasnak: 1978-ban alapították, azaz elég fiatalka. Talán inkább főiskolának lehetne nevezni, mármint otthoni léptekkel gondolkodva. A

bölcsészkaron (sajnos csak erről vannak információim) ugyanis csupán hároméves a képzés. Hogy még miből gondolom, hogy lehetnek ennél komolyabb egyetemek is szerte Itáliában? Például az is elég furcsa, hogy a jogi karnak nincs külön épülete, egy helyen vannak a bölcsészekkel (vajon el lehetne ezt képzelni kedvenc Tisza parti városomban?)

Ejtek pár szót a lányokról, gondolom, ez a téma is érdekelhet egy pár embert, legalábbis a fiúszókból. Igazából nagyon elgondolkodtató, hogy minden alkalommal, mikor olasz hímnemű egyedekkel beszélgetek az itteni nőnemű egyedekről, szomorúan ingatják a fejüket, és nem éppen dicsérő szavakkal illetik őket... Hát tény, azt én is megtapasztaltam, hogy a friuli lányok (Friuli-Venezia-Giulia a neve a tartománynak, ahol Udine is van) enyhén szólva fenn hordják az orrukat, és cseppet sem közvetlenek. A legőszintebben, egy csepp érdeklődést nem mutatnak az idegenek irányába, de ezek szerint a helyi srácoknak is meggyűlik velük a bajuk. :-) Nem csoda, hogy a külföldi lányok ilyen nagy népszerűségnek örvendenek itt... (a magyarokról nem is beszélve).

A közlekedésről egy mondat röviden: azt hiszem, ha komolyan vettem volna a nagyszerű Panoráma útikönyv sorozat Itália c. darabjának véleményét az autósok és gyalogosok viszonyáról ("a gyalogos szent, a zebrán pedig százszor szent... ezért a gyalogos nyugodtan beléphet a legzsúfoltabb autóforgatagba is, engedelmesen megállnak előtte a kocsik"), már rég darabokban lennék. Cseppet sem veszélytelen átmenni egy úton...

A legnagyobb élményt az utazások jelentik. Sikerült már eljutnom Velencébe (nem is egyszer) Triesztbe (azt hiszem, aki látta a trieszti öblöt, örök szerelmese marad), Veronába (Aréna, Castelvecchio, a dombok, az Adige...), Padovába, Milánóba, és jópár közeli kisvárosba (Gorizia a szlovén határnál, a gyönyörű Isonzóval, a földrengés-sújtotta Gemona, Venzona, fürödtem a tengerben Grádónál, és Cividale, Civaldél el ne felejtsem, az meg maga egy gyöngyszem...) Hihetetlen, ezekről órákat tudnék mesélni, de már így is mennyit írtam...

De arról még mindenképpen szeretnék szót ejteni, hogy: Sarlai Szabolcs barátommal végeztünk egy felmérést az itteni egyetemisták körében, ugyan mennyire ismerik Magyarországot. 50 fiút és 50 lányt kérdeztünk meg. Lehet, hogy nem volt a legszakszerűbb a kérdőív, amit összeállítottunk,

és nem valami reprezentatív a megkérdezettek köre, de azért így is le lehet valamit szűrni a válaszból. Untatni nem akarok senkit, ezért csak ízelítő a végeredményből: 100 olasz egyetemistából (átlagéletkoruk kb. 23/24 év, vegyesen bölcsészek, jogászok, tétékások) 17 volt Magyarországon, legtöbben Budapesten, de előfordult Pécs, Szeged, Veszprém, Szombathely neve is, meg persze a Balaton. 14-en nem tudták, mi a fővárosunk (ebből kettő válasz Prága, kettő Bukarest), szomszédunkként rendszeresen Lengyelországot és Bulgáriát is felsorolták, de még Törökország, Görögország, és, ez halál komoly, Grúzia és Azerbajdzsán is előfordult. A legismertebb magyar személynek egyértelműen Henger Éva pornósztrár mutatkozott (54-en ismerték, ebből 35 fiú), de a fiúk között viszonylag népszerű volt Détári Lajos neve is (15-en emlékeztek bolognai és anconai szereplésére). Kertész Imréről senki, de senki nem hallott, úgyszintén Kádár Jánosról, Teller Edéről és Széchenyi Istvánról sem. Orbán Viktor egyetlen szavazattal ugyan, de megelőzte Medgyessy Pétert (1-0). Meglepően sokan ismerték viszont Molnár Ferencet (15-en), és 9-en olvasták is a Pál utcai fiúkat. A magyar írók közül még Márai neve merült fel, a filmrendezők közül Szabó István, de Kodály és Bartók neve se csengett rosszul. Arra a kérdésre pedig, hogy mi jut eszükbe, ha Magyarországra gondolnak, a legtöbben Budapestet jelölték meg (24), sokan az Osztrák-Magyar Mo-

narchiát említették (és a lányok Sissit), a téliszalami ismertebb volt, mint a gulyás, és a tokaji, a fiúk a szép magyar lányokról is áradoztak, meg a Forma 1-ről, 17 embernek viszont egyáltalán nem jutott eszébe semmi hazánkról. Annak a leányzónak pedig, akinek a válasza az volt, hogy Magyarország egy hideg és misztikus hely, sok kastéllyal, és erdővel, talán kicsit összekeveredtek az emlékei. ☺

És még nem írtam arról, hogy mostanság hétről hétre, minden szombaton, rendszeresen leoktatjuk az olasz fiatalokat a futball tudományából, nemzetközi csapatunk (német, francia, magyar, egy olasz idegenlégióossal) kezd végre összeszokni, és szegény talján fiúk kedveszegetten ballagnak haza...

És még arról se írtam, hogy voltam két meccsen, az egyik baromi jó volt (az Udinese megverte a Rómát, ugyan Totti nem játszott, de azért így se rossz eredmény), a másik nagyon-nagyon rossz (0-0 a Bresciával, de legalább láttam Robby Baggiot játszani)...

És meg nem írtam a kalauzról, aki zsebre akart minket megbüntetni, de nem sikerült neki, mert addig akadékoskodtam, amíg elment a kedve az egésztől...

És még nem írtam a kedvenc helyeimről Udinében, a pár napos ausztriai túránkról (mikor két magyar, egy román, és egy francia Ausztriában olaszul beszélgetett...).

És a téstákról, a sajtokról, a borokról se...

Egyáltalán, alig írtam valamiről... De az biztos - életem egyik legnagyobb élménye ez az ittlét, és mindenkinek javasolom, ha van egy csöppnyi lehetősége kijutni külföldre ösztöndíjjal, vagy valamilyen módon, ragadja meg, és használja ki. Nem fogja megbánni... Megismeri egy másik népet, egy másik országot, szokásokat, kultúrát - nem mindennapi dolog.

A többiről majd személyesen, vagy talán majd egy másik számban folytatom...

HRASKÓ ISTVÁN

Kiskőrös

A kollégisták lakóhelyét bemutató sorozatban kedvesnőként szeretném bemutatni nektek Kiskőrös és környéke néhány látnivalóját. Bár ez a vidék első pillantásra talán nem tűnik olyan látványosnak, de ha nyitott szemmel jártok, észrevehetitek azokat a szépségeket, érdekességeket, melyeket Magyarország e vidéke tartogat számotokra.

Kiskőrös a Duna- Tisza közén fekszik, nagyjából Bács-Kiskun megye földrajzi középpontjában, Budapesttől kb. 110 km-re délre.

A város neve hallatán legtöbbeknek valószínűleg először Petőfi jut eszébe, s valóban, a lakosság tisztelettel ápolja a költő emlékét. Néhány éves hagyomány, hogy az újév fordulóján - Petőfi születése napjára emlékezve - délutántól kora hajnalig a színdarabtól, zenés műsoroktól kezdve a gyertyás megemlékezésig különféle programokkal várják a látogatókat a határokön innen és túlról. Ezeken a rendezvényeken évről évre nagyobb az érdeklődés.

A város központjában egy egyre szépülő park öleli körül a szülőházat, a műfordítói szoborparkot és a múzeumot. Az utóbbi az állandó Petőfi Képtárnak és időszakos képzőművészeti kiállításoknak, tárlatoknak is otthont ad. Évente legalább ötvenezer ember fordul meg itt.

Kevesebben tudják, hogy a 18. században betelepült szlovák (tót) nemzetiségű lakosság hagyományos építkezését, lakberendezését, használati tárgyait őrzi a Szlovák Tájház. Országosan egyedülálló a Közúti Múzeum, mely az útépités történetét, annak eszközeit, gépeit, dokumentációját mutatja be.

Még a zsúfolt, munkával teli szüreti időszak előtt évente egy hangos, vidám ünnepség veszi kezdetét a szőlő és a bor városában. A Kiskőrösi Szüret és Szlovák Nemzetiségi Napok a város apraját-nagyját megmozgatja. A háromnapos hétvégi programokon (fúvószenekarok, mazsorettesoportok, új borlovagok avatása, sportvetélkedők, szüreti felvonulás, alkotó udvar, tűzijáték) testvérvárosaink látogatói is részt vesznek.

Aki egy kis pihenésre, felfrissülésre vágyik, az nyáron szabadtéren, a téli időszakban fedett helyen élvezheti – a szauna és masszázs mellett – az eredetileg 56 °C-os konyhasós-jódos-brómos, igen

kedvező gyógyhatású termálvizet.

Akik kedvelik a mozdonyokat, és nosztalgizni szeretnének, feltétlen üljenek fel a Kiskőrös és Kecskemét között közlekedő keskeny nyomtávú kisvonatra.

Nagyszerű élményben lesz részük! (Plusz

érdekessége az,

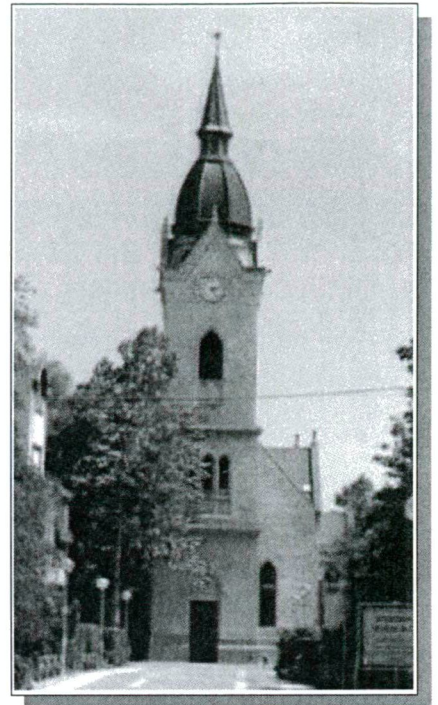
hogy a városból indulva pályája átszeli az összes belföldi és nemzetközi útvonalat!)

A Szücsi erdő a Kiskunsági Nemzeti Park részeként változatos növényvilágával szép környezetet biztosít a városnak. Itt virágozik a védett epergyöngyike, a szibériai nőszirmos és a pókbangó is. Az irtásréteggel tarkított tölgy- kőrös- szil ligeterdő akácokkal és fenyvesekkel kiegészülve a Duna- völgyi-főcsatornáig húzódik. A főcsatorna és a közeli Kígyós vonzó helyek a horgászok számára.

A várostól mintegy 10 km-re Soltvadkert mellett levő Vadkerti- vagy más néven Büdös-tó az állítólagos gyógyiszapja miatt vált ismertté. Ma igen kedvelik a fürdőzők, vizibiciklisek, csónakázók és horgászok.

A természetjáróknak különösen ajánlom Bugacot. A világszerte ismert kirándulónak a látogatók nemcsak a szilaj állattartási gyakorlattal ismerkedhetnek meg, hanem Bugac talán egyik legértékesebb részével, az ősbőrökással is. Egy-egy futóhomokos magaslatról körültekintve különös tájképi élményben lehet részünk. Ez az igénytelen cserje ilyen tömegben és ekkora összhangban a homokvilággal azt a látszatot kelti, mintha idegen tájon járunk. Bármely évszakban nagyszerű kirándulónak.

Remélem, hogy ezzel a kis ízelítővel sikerült kedvet teremteni ahhoz, hogy ha lehetőségek adódnak, ellátogassatok ezekre a helyekre. Jó kirándulást, kellemes időtöltést!

„Kit kerestek?”

Ezzel a címmel szervezte meg a Magyar Katolikus Egyház, a Magyarországi Református Egyház és a Magyarországi Evangélikus Egyház a II. Keresztény Ifjúsági Találkozót 2003. április 6-án a Budapest Arénában.

A Mórából többen is részt vettünk az eseményen; utóbb tudtam meg Verbói Barbi szerkesztő kisasszonytól, hogy többedmagával ő is ott volt. Hogy nem futottunk össze, az talán amiatt volt, hogy mintegy tizenhétezer hasonszőrű fiatal regisztráltatta magát a találkozóra. Kicsinek is bizonyult az új sportcsarnok, s ezért sokaknak csak a közelben lévő SAP Rendezvénycsarnokban jutott hely. (A tavalyi választások óta divat a /politikai/ rendezvényeken megjelentek számát illetően viaskodni, s kicsit a vicc kedvéért szemtelenül én is beállok a sorba: többen akartak bejutni ezen a napon az Arénába, mint ahányan az egyébként általam is kedvelt Szuper Leventéék leglátogatottabb meccsére pár hét múlva a divízió I-es hoki VB-re.)

Az egész napos program tematikájában kétféle volt osztható. Délelőtt tanúságtevők beszéltek arról, hogy számukra mit jelent a kereszténység. Volt köztük szenvedélybetegségből kigyógyult fiatal családos férfi, egyetemista, menedzser, evangélikus lelkész is. Számomra mégis a legszimpatikusabb az összes közül talán az a valkói cigány fiatalasszony volt, aki huszonegy esztendősen egy hatéves kisgyermek anyja. Próbál lelkiében-szellemében erősödni, úgy is, hogy ápolónői szakképzésben vesz részt, és úgy is, hogy rendszeresen jelen van a helyi felnőtt cigány hittanecsoporthoz. Értelmesen, tisztán beszélt életéről és kereszténységéről. Ebbe a műsorfolyamba tartozott a budapesti Lónyai Menyhért Református Gimnázium tanulóinak színvonalas mozgásszínházi produkciója, valamint a Testvérek és az Égőgőz gospel kórus, Tandem, Vészbejárat együttesek, Gryllus Dániel és Halmos Béla zenei produkciója. Külön színfoltot jelentett a kazincbarcikai Don Bosco Szakképző Iskola tanulóinak vidám romatánca.

Az ebédszünet utáni programban kapott helyet Chiara Lubichnak, a katolikus megújulási mozgalom közé sorolható Focolare alapítójának a videó üzenete, melyet egy közeli munkatársa hozott el. Lubich asszony a szeretet természetéről elmélkedve elmondta, hogy azt akkor éljük meg helyesen,

ha az az Evangélium foglalataként jelenik meg életünkben. Szerinte a felebaráti szeretet Istenben gyökerezik, s ez nem holmi barátság, filantrópia. „A szeretetnek nincsenek korlátai, mindenkihez szól. Arra ösztönöz, hogy mindenkit szeressünk. Tud szenvedni a szenvedővel, örülni az örvendővel. Arra irányul, hogy a másokban Jézust keressük” - hangsúlyozta. Hozzátette még: ha szeretjük egymást, az valóságos földi mennyországot hoz létre, a megélt szeretet pedig szinte keresztény forradalommal ér fel. A keresztről azt mondta Chiara Lubich, hogy ha sikerül azt újra és újra megragadni és azt tovább szeretni, akkor lelkiileg meg fog jelenni köztünk Jézus, és ha Jézus jelen van, akkor minden lehetséges. Utalt arra is az alapító, hogy a Focolare mozgalom más felekezetekre, így a reformátusokra, az evangélikusokra, az anglikánokra, az ortodoxiára és a metodistákra is nagy hatással volt. Az egyetemes testvériségről, az egyház egységének erősödéséről úgy vélekedett az előadó, hogy azt Isten akarja azokkal a szomorú cselekményekkel is, amiket megenged.

A sorban ezután Sillye Jenőnek és barátainak színvonalas keresztény könnyűzenei műsora, majd a három nagy történelmi egyház püspökeinek köszöntője következett. (Aki esetleg még nem hallott Sillyéről: ő a magyar keresztény könnyűzenében olyan, mint a „világi” beatzenében - mondjuk, Szörényi Levente, azaz: megkerülhetetlen személy.) A katolikus Balás Béla (Betonatya - a szerk.) arról beszélt, hogy miután tapasztalta a móri gyilkosság elkövetőjének sebezhetőségét, bizonyossá vált számára, hogy ha kifelé bátrabbnak szeretnénk mutatkozni, akkor belül kell finomabbnak, érzékenyebbnek lennünk. „Belső szelídségből, alázatból kell kifelé építkezni, hatni”, mondta a püspök, majd így folytatta: „Nagyon remélem, hogy ma az Aréna patika, s az ország szanatóriuma.” A reformátusok nevében szóló Bölskei Gusztáv a délután folyamán használt egyik szóképpel, az „Égipostával” kapcsolatban elmondta, „a világokat alkotó, teremtő Isten” így szól hozzánk: „Kérlek titeket!” Majd így fűzte tovább gondolatait: „Hogyhogyan ő kér bennünket? Megszoktuk, hogy aki erősebb, nagyobb, az utasít. Isten kér, ez az ő beszédmódja. Mi tudjuk-e használni Isten beszédmódját egymás között?”. Beszédében pedig mai szóhasználattal így fejezte ki magát a protestáns egyházi vezető:

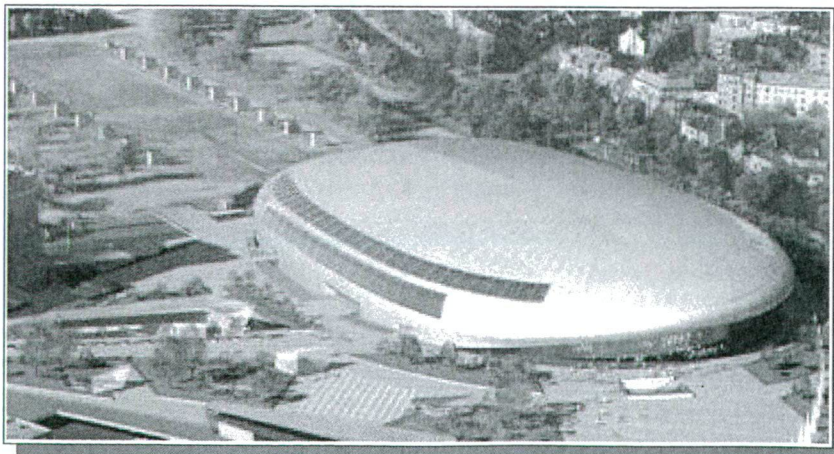
„Isten báránya »elvitte a balhét«. Mindannyiunkét.” Az evangélikusokat képviselő D. Szebik Imre azt mondta, hogy a “Sportarénát spirituális arénává tesszük”. Fiktív levél formájában elhangzott beszédében kitért arra a püspök, hogy szükség van az előítéletek felszámolására is, hiszen fájdalmas múlttal, saulusi előélettel is lehet keresztyénné válni. Elhangzott még, hogy gondolkodásunkat át kell programozni Krisztusra, hogy keresztyéni létünk közös vonásait tegyük hangsúlyossá, s ne a különbségeket. Azt a kérését is megosztotta hallgatóságával ebben a levélben D. Szebik Imre, hogy keressük a személyes gondokkal küszködőket, s legyünk hasznára a magyar nemzetnek úgy, hogy Krisztus tanúságtevői, egy boldog XXI. század formálói legyünk.

Az ezt követő ökumenikus liturgiában, melyben Erdő Péter bíboros is köszöntötte az egybegyűlteket, a katolikusokat Jelenits István piarista atya képviselte számos megszívlelendő gondolattal. “Hiábavaló dolgokon kapkod a világ, melyek látványosan szétrobbannak. (...) A világ az értelem elsötétülésére épül, a szív megkeményedése teremti ezt az életformát. Hova lett a »gyönyörű szép szív«? (József Attila) A pogány világot is a szív megkeményedése jellemzi. (...) Pál apostol ítéletet mondott, nem diagnózist. Nem kell felháborodni a világ ürességén, de néven kell nevezni, amit tapasztalunk. Kinek a nevében? Krisztust tanultuk. Talán a szüleinktől, lelkipásztorainktól, az Írásból. Az ő szavai eleven, lelkiismeretbe markoló szavaként maradnak meg. Pál úgy beszél róla, mint Jézusról, ebből az elbeszélésből a megfeszített, kereszthaláláig hűséges Jézus képe tárul elénk. (...) Az egyszerű dolgok is eltűntek. Az igazmondás ne bunkócsapás, hanem életet építő szó legyen. (...) Isten Szentlelke teli van leleménnyel: hajlékonyság, bizalom, derű lelke is fellelhető benne. (...) Olyan jó arra gondolni, hogy a világnak adni fogunk valamit, mégpedig azt, ami új ebben a világban. (...) A rossz ötletelen, új köntösbe öltözik, hogy eladja magát. Az új itt van Krisztus közelében, önmagunk és egymás megtalálására serkent, s nagyobb, teljesebb életre hív. El akarjuk vezetni a világot ahhoz, aki felemeli a szívünket” - hangzott el Jelenits atya igehirdetésében.

Könnyűzenével folytatódott az estébe nyúló találkozó. Először a folkos jegyeket is zenéjébe szövő Cédus zenekar lépett a színpadra, majd következett a Testvérek, napjaink legnépszerűbb keresztény rock-együttese, mely minden várakozást felülmúló, emlékezetes koncertet adott. Tavaly a Jász-sági Ifjúsági Találkozón személyesen is beszélgettem az együttes néhány tagjával. Jókedv, példamutató szerénység jellemzi a nyolc-tíz fővel fellépő csapatot, s emellett szakmai igényesség is. Igényesen megkomponált gitár-, billentyűszólamok, precíz többszólamú vokál a legfőbb erényei a Testvéreknek, akiknek – amellet, hogy a sokat szidott "popsztárokhoz" képest bagatell pénzekért, adományokért játszanak - mondanivalójuk is van az általuk megszólított célközönséghez, ami egyrészt igazolja előadói hitelüket, másrészt a stílus létjogosultságát, amivel kapcsolatban a tapasztalatom az, hogy sokan már magát a "keresztény rock" kifejezést értetlenkedve fogadják, egyfajta kizáró ellentétként értelmezve azt.

Úgy vélem, sikeres rendezvényen vehettünk részt. A programok aránya abban a tekintetben megfelelő volt, hogy sem a vidámabb, sem pedig az inkább elmélyülést igénylő produkciók, alkalmaik nem voltak túlsúlyban, igaz, véleményem szerint egy kicsit különbözött ez a nap a többi (pl. nagymarosi) egynapos találkozótól, többnapos lelkigyakorlattól, azzal együtt, hogy kézzel fogható, továbbgondolásra érdemes központi gondolata van. Volt az egésznek egy pozitív értelemben vett "kirakatjellege", sokak kaptak bemutatkozási lehetőséget, s ezt jól mutatta a "Lehetőségek Piac" is, ahol megismerkedhettünk számos keresztény szervezettel, mozgalommal. Arra a kérdésre tehát, hogy érdemes volt-e ellátogatnunk a találkozóra, egyértelműen "Igen" a válaszom.

PARTI TAMÁS

A Prométheusz Társaságról

A Prométheusz Társaság a kollégiumon belül működő öntevékeny csoport, egyfajta olvasókör, ami eredetileg az egyik szoba kezdeményezéséből alakult.

Az összejöveteleinken nemcsak irodalmi témákról szokott szó esni. A Társaság célja, hogy minél több témakört vitasson meg több szemszögből. Ezt az teszi lehetővé, hogy a tagok az egyetem több karáról jöttek össze, és ennek megfelelően változatosak a témák. Pl.: Rainer Maria Rilke, Kálnoky László költészete, élet halál, szerelem és istenképek Hajnal Anna, illetve Rabindranath Tagore verseiben, konkrét versek tárgyalása, humánökonómizmus Faludy Györgynél, káoszelmélet, óceániai népek gyermeknevelése, stb. A konkrét témák mellett megvitatásra kerülnek saját alkotások, (versek, filozófiai dialógusok, novellák). A beszélgetések mindamellett, hogy kötetlenek (ezalatt azt értem, hogy nem vizsgajellegűek, szabd kérdezni, sőt elmentmondani is) a vitakultúrára is jó hatással vannak.

A Társaság, és remélem, az irodalmi esten részt vettek számára is nagy örömmel szolgált, hogy az EHÖK és a Móra Ferenc Kollégium hozzájárulásával, akiknek ezúton is köszönjük szíves segítségét, sikerült meghívni Varró Dániel fiatal magyar költőt. 2002. december 5-én este ő olvasott fel Bögreazúr című kötetéből. Az ezt követő kötetlen és jó hangulatú beszélgetésben a Társaság tagjai kérdezték eddigi pályafutásáról, költészetéről, meghatározó irodalmi élményeiről, az irodalom helyzetéről

általában. Az irodalmi jellegű témák mellett szóba került a magyar foci, a valóságshow-khoz és a szappanoperákhoz való viszonyulás, és az is, hogy e két utóbbi mennyire befolyásolja vagy nem befolyásolja az ízlést. Az est végén Varró Dániel részleteket olvasott fel akkor még készülő verses meseregényéből, ami a *Túl a Maszat-hegyen* címet viseli. Varró Dánielnek is köszönjük, hogy eljött hozzánk, és azt hiszem, akik őt meghallgatták, Mikulás előestéjén egy szívderítő- és melengető irodalmi élménnyel lettek gazdagabbak.

Visszatérve a Prométheusz Társasághoz: az szerda este ½ 9-kor kezdődő beszélgetések teljesen nyitottak, bárki, bármikor bejöhet, kartól, szaktól függetlenül. Ha csak néha, vagy netán egy alkalommal szeretne jönni, akkor is sok szeretettel várjuk. Ha valaki úgy gondolja, hogy benéz hozzánk, vagy rendszeresen fog járni, hozhat témát, vagy akár saját alkotást, mint mindkettőre nagy örömmünkre volt is példa ebben a félévben. Ha valaki többet szeretne tudni a Társaságról, vagy részt kíván venni bármelyik alkalmon, a következő kollégistáknál érdeklődhet: Dávid Péter /17-es szoba/, Füleki Gábor /V/19./, Réfi Veronika /37-es/, Szalai László /13-as/, Bártfai Imre, illetve Benei Fédra /22-es/.

Szeptembertől várunk mindenkit sok szeretettel, és a Társaság tagjai nevében, és persze nekik is, kívánok minden jót, sok sikert és kitartást a vizsgaidőszakban, utána pedig kellemes nyarat.

BENEI FÉDRA

Jövőre újra megpróbáljuk...

- a Móra futsalcsapatának tavaszi idényéről -

Előző számunkban beszámoltunk róla, hogy a koli teremlabdarúgó-csapata győzelemmel kezdte a tavaszi szezont a megyei I. osztályú bajnokságban. Szép reményekkel vágtunk tehát az új idénynek, de később kiderült, ismét Tarczay Áron menedzsernek lett igaza, aki - mint azt szintén olvashattátok - márciusban annyit mondott, felesleges helyezésekben gondolkodni, lényeg, hogy a csapat minden meccsre ki tudjon állni, lelkes legyen, a tőle telhető maximumot nyújtsa s végigjátsszon egy újabb szezont. Az ő szavait idézve: "túléljük" ezt a félévet is.

Az eredményeket most hely hiányában felesleges lenne részletezni, mert olyan sok meccset (szám szerint nyolcat) kellett tavasszal, kevesebb mint két hónap leforgása alatt teljesíteni a gárdának. Lényeg a lényeg, egy meccset tudtunk elcsípni, a többi alkalommal vesztesen hagytuk el a pályát. Voltak gondok most is, amiket itt szintén nem boncolgatnék túlságosan részletesen. Annyit azért megemlítenék, legnagyobb problémánk az, hogy nincs terem, ahol edzeni tudnánk együtt. Persze mindenkinek megfelelő időpontot is nehéz lenne erre találni. A csapat többsége az egyetemi bajnokságban is szerepel, előfordult a félév elején, hogy

amiatt késték le többen a meccsünk elejét, mert a Hattyas soron játszott derbijük elhúzódott. (Erről szintén már szoltunk az előző számban. Viszont azt nem írtam akkor meg, hogy nem a fiúk tehetek arról, hogy elkéstek. Tehát elnézést az akkor "későn érkezőktől", hogy homályban hagytam a késésük okát, s talán felesleges "találgatásokra" adtam ezzel okot.)

A mostani két hónap alatt kissé átalakult a keret. Többen abbahagyták a játékot - ez mindenkinek szíve joga, csak nem mindig volt célszerű az időzítés. Végül minden meccset le tudtunk játszani, köszönet ezért két első hallgatónak, *Csomain Balázs*-nak és *Kiszél István*nak, akik kiségtettek minket a kapuban, mikor igazán nagy volt a baj. A mezőnyben kb. 7-8 játékos állt Áron rendelkezésére, ezt a számot jó lenne jövőre növelni. Fontos lenne, hogy mindenki eldöntse év elején, akar-e a csapatban játszani, s ha igen, megcsináltatná az igazolást és a sportorvosit, mert eltökélt szándékunk, hogy jövőre újra nekivágunk a megyei bajnokságnak. A csapat "magja" kész erre.

Végezetül egy apró kellemetlenségről szeretnék szólni. Tavaly is volt már szó arról, hogy ideális feladat lenne a morgillás csapatoknak, ha kijönnének szurkolni a Móra-csapat aktuális meccsére. Az ötlet idén is felvetődött, de sajnos nem valósult meg. Mondom, sajnos. Két meccsünk is volt a Morgilla első napján (ráadásul az első 6-kor, még jóval a "bevonulás" előtt...), de a "kollégiumi napok" csütörtöki programja - a szervezők szerint -

túlzsúfolt volt. Kis odafigyeléssel azonban el lehetett (és el kellett) volna kerülni, hogy két kollégiumi program "üsse egymást". Ez mindenkinek jobb lett volna. Itt nem arról van csak szó ugyanis, kijönnék-e a morgillás csapatok "szurkolási versenyt" rendezni a meccsünkre (aminek mi is - és ahogy hallom, ők is, meg néhányan a szervezők közül is - nagyon örültünk volna), hanem arról is, hogy bizony vannak olyanok, akik fociztak, ill. kijöttek nekünk szurkolni - emiatt nem vehettek részt a Morgilla csütörtöki napján, és akadtak olyanok is, akik "morgilláztak" - ezért nem tudtak eljönni a meccsre. Tehát az ütközés mindenkinek rossz. (Ehhez még annyit, abszolút nem akarom bántani a Morgilla-szervezőket, hiszen magam is jól tudom, mekkora munka ez, mennyi apró részlete van, mennyi mindenre kell tekintettel lenni. Csak meg kívántam jegyezni - mégpedig az egész csapat teljes egyetértésével és nevében -, hogy ez így idén sem volt túl szerencsés, és jövőre lehetőleg másképp kellene szervezni a dolgokat. A feladat szervezését ugyanis a csapat és "vezetése" magára vállalná, csak azt kérnénk, hogy a kollégium ne akadályozza az ilyen egyéni kezdeményezéseket.)

De hogy ne fejezzük be rossz szájízzel a félévet: összességében idén is nyertünk egy meccset, képviseltük a kollégiumot, talán a hírnevéhez is hozzátettünk valamit - az eredményeink hétről hétre megjelentek a Délmagyarországban... És ősztől, ha minden jól megy: "újra a Gellértben"!

PINTÉR LAJOS

Ismét szegényebbek lettünk egy álommal...

- harmadik lett a magyar jégkorong-válogatott a budapesti divízió 1-es világbajnokságon -

Nincs mese: igazi, hamisítatlan sportünnep volt Budapesten! Az áprilisi divízió 1-es hoki vb-vel (ez tulajdonképpen a jégkorong másodosztálya, amolyan "enbékettő") felavatták a vadiúj Budapest Sportarénát, a leégett BS utódját.

Aki követte az eseményeket, az tudja, hat csapat vett részt a magyar fővárosban rendezett tornán, az első helyezett jövőre az A-csoportos világbajnokságon vehet részt, míg a hatodik kiesett a divízió 2-be. Válogatottunk a tavalyi, dánok mögötti második hely után idén nem titkoltan az első helyet, a feljutást célozta meg. A bravúr - mert az lett volna - nem sikerült, de azt hiszem, egyáltalán nem valottunk szégyent, habár a szakemberek szerint a tavalyi - egyébként szintén nálunk, Dunaújvárosban,

ill. Székesfehérváron rendezett - vb-n jobban teljesített a magyar együttes.

Nem indult könnyen a vb: kínlódva vertük 4:2-re a hollandokat, majd utolsó pillanatban mentettük 4:4-re a meccset a román válogatott ellen. Aztán a kazah csapat időnként iskolajátékot nyújtva 4:1-re verte a mieinket. Mint később kiderült, a kazahok kiemelkedtek a mezőnyből, a végül döntővé vált meccsen 3:1-re verték a lengyeleket, és feljutottak az A-csoportba. A szlovák edzőpáros - *Jan Jasko* és *Dusan Kapusta* - által irányított magyarok 4:0-ra verték Litvániát, így az utolsó napi meccseknek - melyek közül kettőt e sorok szerzője a helyszínen tekintett meg - annyi tétje maradt, ki lesz a második, ill. ki esik ki a divízió 1-ből.

A délutáni román-litván meccsre érkezve pillantottam meg először az új Budapest Sportarénát, amely kívülről pazar - kagylóra, esetleg ufóra emlékeztető konstrukció -, és örömmel láttam, a környékét is remekül kialakították az arra illeltek. Igazán örömteli volt azt is látni, hogy rengetegen igyekeztek már ekkor is a csarnokba, pedig a magyarok csupán 4 órával később léptek jégre. És ami még szebb volt, s a dolog ünnepi jellegét adta: szinte mindenkinél volt magyar zászló vagy sál, esetleg fejkendő, de rengetegen öltöztek a magyar válogatott mezébe is. (Az én privát ünnepi hangulatomat az árnyékolta be egy kicsit, hogy megpillantottam közeledni Hrutka "Antisportember" Jánost egy kisebb társaságban...) Szóval, tódult az Arénába a nép, a tömegben sok-sok gyerek, mini *Palkovicsok, Ocskayk, Ladányik, Super Leventék*. Sokan hordtak olyan mezeket is, amikre saját nevüket írták fel (*Frici, Reni* stb.), de feltűnt egy-egy *Sakic* vagy *Pronger* is... Szóval, a közönség megadta a módját. Az Arénába belépve megállapíthatuk, hogy érdemes volt várni az elkészültére, s hosszú vitákat folytatni a francia kivitelezővel. Bámulatosan szép lett, lenyűgöző, a szó nemes értelmében "európai". A lelátó meredek dőlése és a bordó bársonyszékek igazi "ARÉNÁ"-vá varázsolták az új épületet. A hangulat ünnepi volt, habár korábban biztossá vált, a magyar csapat már nem lehet első.

A kiesést eldönteni hivatott román-litván derbit így is már kb. 2000 ember figyelte a mintegy 8000 főt befogadni képes lelátókon. A románok végig jobban játszva 3:1-gyel küldték a baltiakat az alsóbb osztályba. A közönség a litvánoknak szurkolt. Ez nem volna talán meglepő, habár a román válogatott több mint felét magyar játékosok alkották. Így eleve furcsa volt, hogy a románokat füttykoncert fogadta, de az pláne elgondolkodtató, hogy a gólszerző *Elekes Leventét* miért kell óriási füttyel díjazni. Azt hiszem, vannak még problémák erre felé a nemzettudat terén (is)... Meg aztán az is furcsa volt, hogy a drabális biztonsági őrök majdnem "begépeltek" néhány kisgyereket, akik a pályáról kirepülő korong után szaladva "tiltott területre" vetődtek. Jó negyedóra győzködés, kupaktanács és füttykoncert kellett, hogy az őrző-védők megértésük: a világon mindenütt úgy szokás, hogy a kipattanó pakkot a szerencsés nézők eltehetik. A meccs végén egyébként mindenkit kitereltek a csarnokból, aztán meg be, ami kissé érthetetlennek tűnt, de biztos megvolt az oka.

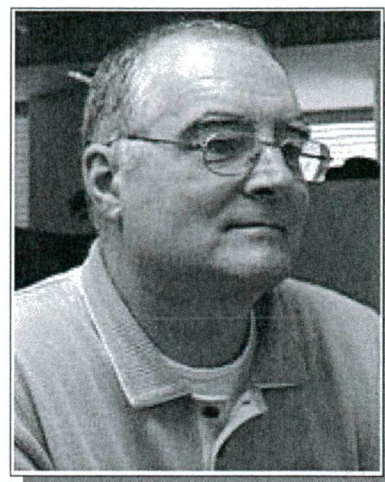
A magyar-lengyel előtt volt idő körbejárni azért a folyosókat, mindenütt árusok: mezeket, zászlókat árultak. Telt ház várta a kikorcsolyázó csapatokat, ami igazán örömteli volt, tulajdonképpen tét nélküli meccsről lévén szó. Azért küzdöttek rendesen a fiúk, mindkét csapat meg akarta szerezni a második helyet. A nézőtér piros-fehér-zöldbe öltözött, hatalmas, Békéscsaba-feliratú zászló az egyik sarokban, Orosházáról jött szurkolók buzdították a mieinket a másik sarokban. (Az orosházaiaknak külön dicséret jár. Nem tudom, Orosháza és a jégkorong hogyan kapcsolódnak egymáshoz, de Orosháza és a lelkes szurkolás mindenképpen szorosán összefüggenek. Tavaly júniusban is tapasztalhattuk már ezt, amikor a szegedi(!) magyar-ukrán férfi kézilabda vb-selejtező meccsen az Every Day Orosháza szurkolói "csinálták" a hangulatot.) A néhány lengyel szurkolóval teljes volt a barátság: magyarok-lengyelek közösen doboltgattak, sörözgettek, buzdították saját csapatukat, meg időnként a másikat is, kicsit tört magyarsággal, ill. lengyelséggel... A lengyel szurkolók indították útjára az egész arénát magával ragadó hullámmást is.

Magán a mérkőzésen hiába szereztünk vezetést *Ladányi* álompassza után *Horváth András* góljával, a lengyelek a második harmadban állva hagyták a mieinket, s kiváló játékkal 3:1 arányban diadalmaszkodtak. A magyar válogatott tagait azoban csak dicséret illeti, mert remekül küzdöttek, s jól szórakoztatták a publikumot. *Super Levente* végig parádézott a kapunkban, én is azon kaptam magam, hogy a közönséggel együtt "*Szú-per-Le-vi*"-zek, pedig megfogadtam, hogy nem teszem... A nézők nagyon szerették a magyar csapatot, s a vb bizonyította, szükség van rangos sporteseményeket rendezni Magyarországon. Meg azt is, ha egy csapat kiteszi szívét-lelkét a pályára, azt a közönség nagyon tudja értékelni és szeretni (megjegyzés: Magyarország-Luxemburg labdarúgó-mérkőzés: 1206 néző...). A rengeteg kissrác (tele *Super Levente*-autogrammal és a válogatott többi tagjának dedikálásával a mezeik!) pedig garantálja, hogy van jövője a magyar jégkorongnak. És egyáltalán a magyar sportnak. A sportnak, mint családi eseménynek. Mint ünnepnek...

PINTÉR LAJOS

Öt bekezdés egy sportriporterért

Hatalmas, mint a toronydaruk az Ady téren. Eddig sziklaszilárdan állt, de most meginogni látszik.

Igazi egyéniség: sokan szeretik, sokan nem kedvelik, de mindig vállalja a véleményét. És mint egyéniség, intézménnyé nőtte ki magát. Olyan intézménnyé, amely sajnos már egyre kevesebb van a médiumokban. Azokra az emberekre gondolkodok, akik még hallottak a szép magyar beszédről, és akik – nem is elhanyagolható – műveltséggel is felvértezték magukat.

Közzszolgálati figura, ízig-vérig. Biztosan megtehetette volna már többször is, hogy vált, és elmegy olyan helyre, ahol anyagilag jobban megbecsülik, azonban tudja, hogy sorsa, hivatása a Szabadság térhez köti.

Illik rá *Gulyás Gyula* önéletrajzi könyvének címe: “Hivatásos sportrajongó.” Nem afféle televíziós szakmunkás, aki rutinból teszi a dolgát, hanem olyasvalaki, aki utolsó leheletéig azé a közegé, amelynek krónikása mintegy harminc éve.

A védjegyes köszönés – “Jó estét, jó szurkolást!” – második fele szóljon most az egyszer őérte:

Knézy Jenőért!

PARTI TAMÁS

P. S.: “*Knézy Jenő* rákos. 16 kilót fogyott két hét alatt. *Knézy Jenő* meg fog halni. Csak hetei vannak hátra...” Na, álljon meg a menet, valaki odafönt rossz tréfát űz velünk! Ez az egész nem lehet igaz, mondjátok, hogy csak rosszat álmodunk!

Most ment el *Molnár Dániel*, nem hagyhat itt bennünket a magyar sportújságírás még egy ekkora alakja! Hát ki teszi akkor helyre a magyar futballt, ki mondja az újabb kudarcok után, hogy legyünk inkább amatőrök, menjenek a focistáink dolgozni, legyenek kamionsofőrök, mint az izlandiak?! Na ki? És ki mondja *Mussinak*, hogy adja be, mert ott van *Baggio*? És ki fogja közvetíteni a magyar férfi vízilabda-válogatott jövő évi olimpiai győzelmét? És ki fogja elintézni, hogy a sport megfelelően legyen reprezentálva a közzszolgálati televízióban? Na ugyan ki?

Ezért kell még itt maradnia köztünk *Knézy Jenő*nek. Meg azért, hogy egyszer már tényleg eljőjön végre egy beszélgetésre a Mórába. Olyan régóta tervezzük, de valahogy sose jött össze. A cím már megvan: “Hogyan győztem le a halált?”. Le kell, hogy győzze! Olyan sok embernek sikerült. Olyan sok SPORTEMBERNEK, mint amilyen *Knézy Jenő*. *Lance Armstrong* is megtette, pedig neki is körülbelül ennyi esélyt adtak az orvosok a túlélésre. Nyert azóta négy Tour de France-ot.

*Knézy Jenő*nek is le kell győznie a halált! *Jenő*, mutassuk meg az “amiknak”, mi az a magyar virtus!

PINTÉR LAJOS

A mi filmjeink

Előkerült végre a dobozból Erkel Ferenc Bánk bánjának filmváltozata, az M1-en pedig nemrég vetítették A Hídembert. Mindkét film készítését nagy média- és közérdeklődés kísérte, bár ezt sosem tudhatjuk biztosan, hisz manapság már a "köz" véleményét is csak a média szűrőjén keresztül ismerjük. Egy biztos, mindkét alkotás hasonló indítatásból született és hasonló viszontagságokon kellett keresztülmenniük. Ezekkel nem akarok foglalkozni. Az alkotásokkal annál inkább. Összehasonlítani nem akarom őket - nem lenne ugyanis értelme két ennyire különböző műfajú filmet egymáshoz mérgetni.

Ha már a műfajnál tartunk, A Hídemberé nem egyértelmű. Bereményi Géza rendező és Can Togay forgatókönyvíró nem hoztak határozott döntést azzal kapcsolatban, hogy életrajzi filmet, látványos történelmi kalandfilmet, vagy elgondolkodtató üzenetet akarnak-e a jövő nemzedékekre hagyni. Még abban sem vagyok biztos, hogy a jövő közönségét megcélozták-e egyáltalán. Ez a műfaj-kavalkád lehet, hogy inkább a mostanában uralkodó változatos közönségigényt szerette volna valahogyan kiszolgálni. Persze nem valószínű, hogy ezt a változatoságot észre vesszük a moziba járó tömegeken: egy széles réteg csak instant, előemésztett műanyagot hajlandó megnézni. A Hídember problémája pontosan erre a mára már közhellyé vált "művészfilm vagy közönségfilm" döntéskényszerre redukálható. A film azért nézhető, sőt több annál. Van közünk hozzá. Magyar téma, magyar alkotók (nagyraérett), magyar közönség. Hogy külföldön mit éreznek ebből át, azt nem tudom, mert képtelen vagyok nem magyarként látni a képeket. De biztos másképp hat a film azokra, akik nem tudják - már kisgyerekkoruk óta -, hogy ki a legnagyobb magyar. A filmnek ez az egyszerű erénye, hogy emléket próbál állítani egy nagy magyarnak, de az igyekezet nem csak a fennkölt cél kijelöléséig tart - mint ahogy annyi más film esetében -, hanem meglátszik a kész alkotáson is. A stáb bírta szuflával és viszonylag egyenletes színvonalat produkált. A film minden paramétere 10-es skálán 7-essel pontozható. Semmit sem tudok kiemelni, sem Másik János zenéjét, sem Kardos Sándor képeit, sem a színészi játékot. Minden olyan jó. Viszonylag. Bár Eperjes Károly Széchenyije olyan, mintha mindvégig döblingi személyisége uralkodna rajta. Ez nem biztos, hogy helyes szerepértelmezés. Ez már Eperjes modorából,

saját személyiségéből fakad. Darvas Iván és Sinkó László kicsit talán kiugrik a partnerei közül, az ő személyiségüknek és szerepüknek egyaránt érezhető a varázsa. Kovács Adél hálátlan szerepet kapott - ő a gróf életében kísértő régi szerelem -, melyet nem dolgozott ki megfelelően a forgatókönyvíró, nem világos, miért akkor tűnik fel, amikor feltűnik. Pedig temperamentumos, hisztérikus játéka magával ragad, kivéve egy nevetséges elájulást. Jó ez a film, nem csodálatos, nem zseniális, de jó. Csak olvashatatlanul kis betűvel írták a feliratokat.

A Bánk bán filmes változatát talán sokkal nehezebb volt megvalósítani. Jóval kevesebb eredetinek tekinthető helyszín van ma Magyarországon, mint amennyit egy 19. században játszódó filmnél fel lehet használni. Színészek helyett operanékesekkel kell dolgozni, az ő játéka pedig általában messze áll a színészettől. Rengeteg klisé és modorosság van, amit az operajátzásban általánosan használnak, hisz nincs nagy szükség realizmusra. A zené a főszerep, a látvány csak jelzészzerűen, utalásokkal egészíti ki azt. A legtöbb operafilmnek mindig ez lesz a legnagyobb baja, hogy operai és filmes eszközöket egyszerre kell bennük alkalmazni, pedig ezek gyakran kizárják egymást. A Bánk bánban sem sikerült megtalálni az egyensúlyt, mindvégig billeg a mutató a két véglet között. Zsigmond Vilmos operatőri munkája azért elviszi a hátán a filmet: a régi céhes mesterek munkaerkölcsével alkotta meg a film képeit, egységes stílusban, szemet gyönyörködtető módon. Ennyi elég is lenne egy hagyományos operafilmhez. Amit Káel Csaba rendező (rendezte ő már az Operaház színpadán is a Bánk bán) és Mészöly Gábor forgatókönyvíró "hozzátett" a műhöz, az csak zavarja a megértést. Egy-két szituációt újraértelmeztek, amelyek így látványosan kilógnak a történet amúgy sem egyenletes ívéből. Ezzel csak tovább rontották a Katona József zaklatott darabjából Egressy Béni által írt nem túl szerencsés libretto értelmezhetőségét. Velich Rita jelmezei szépek, talán még korhűek is. Az énekesek munkája érdemel még dicséretet az operatőrrel együtt. A legtöbb felismerték milyen fontos is ez a film, és megfelelő alázattal viszonyultak szerepeikhez. A világszerte elismert művészek, mint Marton Éva vagy Rost Andrea valóban Gertudis és Melinda, átadják magukat a szerepnek, önmaguk válnak zenévé. Nem véletlenül lettek "sztárok" az operaházak színpadain. Viszont Gu-

lyás Dénes csak Gulyás Dénes, és nem Ottó. És ez kevés. Pedig itthon ő a tenorcsillag. A Bánkot alakító Kiss B. Attila igen meggyőző énekléssel válik hősiessé, nem pedig a smink és a jelmez segítségével. Minden tenornak istenverés a "Mint száműzött, ki vándorol..." kezdetű áriát énekelni, mert a közönségsiker mindig garantált, de a kritikusok elvárásainak itt általában nem lehet eleget tenni. Ám Kiss B. verziója mindenképp felveszi a versenyt a nálunk szerintem érdemein felül dicsért Simándy-félével. Jó munka még a Szegeden sokat játszó Réti Attila (Szentivánéji álom, Faust) Biberachja is.

Sok negatívum elmondható a két filmmel kapcsolatban, de egy dolog mindenképp mellettük szól: elkészültek. Végre van két új magyar történelmi film, ami hibái ellenére állja a sarat mind a hazai, mind a nemzetközi megmérettetésben. Észrevehető rajtuk az odafigyelés, a tisztelet és a vágy, hogy továbbadhassuk értékeinket. Hogy nem sikerültek tökéletesen? Soha semmi nem lesz az. Most végre van mihez igazodni, van mit túlszárnyalni.

BERECZKI

„Az itt a kérdés”

Mármint az itt a kérdés, hogy mit tesz Alajos, amíg Zimmermanus szaxizik Kunigundának. És ez egy komoly kérdés kéremszépen, ugyanis Alajos és Zimmermanus egyazon térben és időben küzdenek egyazon személy, fent nevezett Kunigunda kegyeiért. Eszközt, időt és erőt nem kímélve próbálkoznak felülkerekedni, és elnyerni a fele királylánynak tekintett hölgyeményt.

Történetünk jelen idejében mindhárman a palota-jellegű épületegyüttes műszaki vezérlőjében tartózkodnak, hová Kunigunda Alajos kedvéért és a vele való találkozás reményében indult, ám ott a véletlenek különös egybeesése folytán összetalálkozott Zimmermanussal, akit történetesen épp féltett szaxofonját tisztogatta, azon törve ezen rituális művelet közben fejét, hogyan is szerezhethé meg azt a fél királylányt. Kunigundát meglátva, mintegy isteni szikraként pattant ki elméjéből a gondolat: szerenádot fog adni. Csakitt-csakmost-csakneki. És lőn.

Kunigunda szóhoz sem jutván a meglepetéstől, meghatott hallgatással jelzi elragadtatottságát, a vezérlőben tartózkodó többi egyén pedig tapintatosan távozik. Nem így Alajos, aki dühösen várja a fejleményeket, Zimmermanus eltávolítására és Kunigunda megszerzésére dolgozva ki közben újabb és újabb stratégiákat.

Megfordul a fejében, hogy féltékenységi rohamot kap, és óriási jelenetet rendez, de ezt az ötletet hamar elveti: színészi képességei sok-sok évvel ezelőtt oly mértékű megszegyenülésbe hajszolták, mely megszegyenülést maga Vujity Tvrtko is feldolgozta, híresen szerencsétlenné téve ezáltal Alajost.

Arra is gondol hirtelen, hogy a Zimmermanus keltette dallamok szárnyán táncra perdül, és eljár Kunigundával egy undorító rumbát, de mihelyt rájön, hogy még mindig nem tudja, mit csinál a szaxofonos a válla fölött, ezt sem találja megfelelő megoldásnak.

Aztán megfontolja annak lehetőségét, hogy egy másik hangszert ragadva betársul, és ketten mintegy duót képezve nyugözik le Kunigundát, aki könnyeivel küszködik majdan. Alajos azonban egy bölcs Alajos: hamar belátja, hogy bár kivételes akusztikai élménynek bizonyulna az ő kettősük, a köztük feszülő ellentétet nem oldaná fel, ha imádatuk tárgyát közösen hódítanák meg.

(Zimmermanus ezalatt oly mély ihletettséggel játszik a múzsvá nemesült Kunigundának, hogy a vezérlő melletti helyiségekben mindennemű tevékenység felfüggesztetik, és a St. Martin lemezek árfolyama vésszesen zuhanni kezd.)

Alajos még két módozatot vél felfedezni, a helyzetet mentendő és megalázó vereségét enyhítendő. Az egyik, melyet egy különösen ingerült és meggondolatlan pillanatában sütött ki egyébként intelligens bal lebenye, a vezérlő teljes áramtalanítása. Ennek lehetséges következményei, az tudniillik, hogy Zimmermanust a szaxizásban minden bizonnyal nem akadályozza a teljes sötétség, nagyban elősegíti viszont a Kunigunda irányában kifejtett nem zenei tevékenységét. Nos ezen lehetséges következmények Alajos agyának teljes elborulásához vezetnek, melynek hatására egy gyors, ám annál alaposabb berúgás mellett dönt, különösen boldoggá téve ezzel a palota-jellegű épületegyüttes alagsorában működő vendéglátó-ipari egység szorgalmas és köztiszteletnek örvendő vezetőjét.

A vad düh azonban érthetelen cselekedetekre vezérli a derék Alajost. Hirtelen megharagszik a palota-jellegű épületegyüttes alagsorában működő vendéglátó-ipari egység szorgalmas és köztiszteletnek örvendő vezetőjére, kiábrándul Kunigundából (tán eszébe jut, hogy az ilyen Kunigundák a végére ugyanis megcsúnyulnak?), veszi a kabátját, és útnak indul.

Hazamegy a feleségéhez, és otthon, a paprikáskrumpli felett merengve titkon hálát rebeg Zimmermann barátjának, aki még mindig kitartóan hárfázik kettejük közös álmának, a fél királylánynak, a titkok tündérének, a csodák hercegnőjének, az egyszeri és utánozhatatlan Kunigundának.

KAT@

„Csak egy tánc volt...”

Szécsi Pál halálának évfordulójára

„Állj meg fiú, jöjj vissza, célhoz nem érsz így soha”- énekli Cserhádi Zsuzsa Szécsi Pálról egyik megható dalában. Lehet, igaza van az énekesnőnek, hogy nem Szécsi Pál nem ér(t) célba, de mégis nagyon sok álma megvalósulhatott annak ellenére, hogy alig élt 30 évet. Palikának –ahogy mindenki hívta- nagyon hányatott gyermekkorra jutott osztályrészül. Anyja 6 évesen egy bécsi pályaudvaron hagyta nővérével, így ő illetve nagyszülei nevelték fel a fiút. Azonban ők se voltak, sokkal kegyesebbek hozzá, hiszen megtörtént, hogy őt és Kati nővérét szenteste (!) kizavarták az udvarra, a jéghideg télbe. Mindezek a megaláztatások, az anya nemtörődömsége, az állandó félelem vezetett a tragikus véghez...

Szécsi Pálról azonban nem életének vége, hanem a sikerei, csillogása, hangja kell, hogy eszünkbe jusson. Dalai nemcsak az idősebb korosztály előtt ismertek, hisz nagyon kevés olyan az olyan fiatal, aki ne tudna néhány sort énekelni tőle. Slágerei nem maradhatnak ki egy valamiről való buliból sem. A mindig fess Szécsi Pál adott magára, kinézetére, még a fodrászát ismerjük, ő volt *Gedeon bácsi*. Számára az egyik legelviselhetlenebb dolog a *távollét* volt, ami hol az édesanyjától, hol pedig szerelmeitől választotta el. Állandóan *Karolináról* álmódott, akire mindig tudott várni. Harangozó Terit nagyon szerette, erről énekel „Az egy szál harangvirág” című dalában. Az énekesnő Palikát megmentette annak egyik öngyilkossági kísérleténél. Nagyon romantikus egyéniség volt és önfeláldozó, hiszen egy csókért *elcserélte volna még a világot* is. Olyan volt, mint a *kóssa szél*, aki soha nem találja a helyét, aki képtelen nyugalmat találni a világban. Egyszer talán mégis sikerült neki Edit oldalán.

A Palinál 10 évvel idősebb Domján Edit korának ünnepezt színésznője volt, aki bárkit levett a lábáról megjelenésével. A nők irigykedtek rá, a férfiak pedig imádták. Edit és Pali voltak a tökéletes pár, a *két összeillő ember*, ahogy emlegették őket. A boldogság azonban nem tarthatott sokáig. Edit állandóan beszélt valamiről, amit azonban senki sem vett komolyan: „Negyven éves korom után nem akarok élni”. Ő sajnos beváltotta azt, amit még a közvetlen környezete sem hitt el, és 1973 karácsonyán, 40. születésnapján az önkéntes halált választotta. Ez már Szécsi Pálnak is sok volt. Életének legnagyobb tragédiáját kellett megélnie, és nem is nem tudta feldolgozni. 1974. május 2-án követte Editet. Sírjuk nem messze van egymástól Budapesten a Farkasréti temetőben. **Nyugodjatok békében!**

Szécsi Pál élete tényleg olyan, mint egy igazi tánc. Nem túl hosszú, de mozgalmas és emlékezetes.

Mágia

Még mindig zihálok. Nehéz elmondani, hogy mi volt ez. Két vadidegen ember az üres asztalok között, névtelenül, egymásban oldva. Tánc. Mintha az életünk múlna rajta. Mintha a táncon kívül semmi sem létezne. Még mi magunk sem.

Majd naponta találkozunk és úgy csinálunk mintha semmi sem történt volna. De erre a hajnalra mindig emlékezni fogok. Véget kellett vetni neki és az emlékét jól elrejtteni, más- különben nem maradt volna meg ilyen tökéletesnek a pillanat. Értem, miért mondtad, hogy búcsúpuszi helyett legyen inkább egy búcsútánc - s lett belőle három. A ritka nem megfelelő szó arra, ahányszor olyan emberrel találkozom, aki egy villanásnyi időre is ugyanazt gondolja és érzi a tánc, a szenvedély felől, amit én. Táncoltunk egy jót, ennyi történt. Szabadon, kötöttségek nélkül, saját akaratum hiányában. Egy tökéletes pillanat az örökkévalóságnak, amilyen nem lesz még egy. És ahogy akartad: még csak nem is ismerjük egymást.

ORLANDO

Anettkát miniszterelnöknek!

Van ugye a mi kis országunk. Mondják, hogy kettéosztott. Mondják, hogy sok az ellentét. Az ember ugye elgondolkozik bizonyos dolgokon. Mint Sándor az ojektumon. Vegyük például az ellentéteket a televíziózásban. Közszolgálati kontra kereskedelmi, Big Brother kontra Tahó Világ, Anyátok közt kontra valami brazil érfelvágós romantika. És ott vannak még a Sajtóklubok is.

Szombat este aztán megtaláltam a megoldást szeretett népünk összekovácsolására.

Miután délután három órán keresztül táplálkoltam a család (kishúgom ballagásának a tiszteletére), eleve apokaliptikus hangulatban ültem le a tévé elé. Csak úgy. Nem mintha nézni akartam volna, volt elég bajom a nélkül is. Ám középső húgom, aki köztudottan kegyetlen teremtés, úgy döntött, bűnhődnöm kell vétkeimért. Megragadta a távirányítót, és meg sem állt a Budapest TV-ig.

A következő kép fogadott: ingergazdag környezet (színpad, mögötte piros függöny). A feszültség egyre fokozódik. Megjelenik Kizsel Tünde. Ha valaki nem ismerné nemének e tüneményes példányát: K.T. állítólag szépségkirálynő volt valaha (bevallom, nehéz volt elhinni). Hogy most mi, azt nem tudom pontosan. Meghatározhatatlan kategória. Itt a műsorvezetéssel próbálkozott.

Erősen belassult stílusa a falusi tévéadók óvónőből/tanítónőből/közértesből bementővé avansált hölgyeire emlékeztet. Két témát tart méltónak arra, hogy megossa a közönséggel, és ezeknek jobbra közük nincs az épp meghívott vendégekhez. Azok csak vannak, hogy legyen kinek beszélni, mert azért a kamerába egy órán keresztül nagymonológot, ezt a bravúrt azért még Anettká sem engedné képernyőre.

A két téma: a fehérmű-gyűjteménye (bizony még Stallonétól is kapott, én inkább egy zsákkal ajándékoztam volna meg, amit a fejére húzhat, de én gonosz vagyok, Rambo meg jó) és a kisbabája. Ezeket kétszer-háromszor biztos megemlíti egy-egy vendégnél. A közbeeső pár másodpercben az illető reménykedhet, hogy szót kap. Aztán rájön, hogy esélye sincs.

Lássuk a szombat esti show tartalmát – úgy nagyjából, félek, a kultúrsokk miatt nem tudok mindenre pontosan visszaemlékezni.

Első sztárvendég (mármost onnantól első, ahonnan elkaptam a műsort): Évi a BB-ből. A hölgy általában nem tűnik kimondottan lángelmének (ahogy Máté Krisztina mondaná: nem az ő kertjébe ültették el a Tudás Fáját), de Kizsel Tünde mellett ő képviselte az intelligenciát. Pár semmitmondó kérdés után megtudhattuk, hogy Kizsel Tünde fehérműiből kiállítás nyílik. Évi is fellép. Hogy mi lesz a produkció, arra sajnos nem tértek ki. Ja, és mondott még valamit a kisbabájáról is. Meglepő.

Évi el. Kizsel Tünde beszél, háttérben még mindig a piros függöny. Meg egy dobszerkó. Kreatív.

– Üveges tekintettel meredtem a képernyőre. Könyörögve kértem a testvérkémet, ugyan kapcsolná már el erről az izéről. De ő úgy gondolta, ennyi nem elég ez üdvösséghez. –

Ha jól emlékszem, egy egyszemélyes fiúzenekar-imitátor következett. Éppen Black II Black volt. Ő mármost. Az imitátor. Piacos farmering, makkos cipő, félbundesliga tincsek.

Hát jó. Kezdtem feléledni: vajon mi jöhet még?

Kiderült, hogy a nap az egyszemélyes zenekaroké: Kizsel Tünde nagy örömmel beharangozta a Teknő együttest, akik egyedül volt. Nem tudom, ki ismeri a Teknőt, ki nem: én utoljára egy csontszállító autó irtózatosan büdös sofőrfülkéjében halottam. A vezető várta, hogy örüljek. Ritkán jön elő az emlék, olyankor mindig elgondolkodom a sorson.

Ezután kedvenc műsorvezetőnk még megemlítette, hogy kiállítást rendez a fehérmű-gyűjteményéből. A nagy információértékkel bíró közlés után az est fénypontjaként egy 10-12 éves kislányokból álló táncsoport ritmikuszgimnasztikázott vagy jazzbalettozott vagy valami hasonló. Nem tudom, miért ők voltak az utolsók: lehet, hogy nem vágtam valamit és pedofil rétegműsor kezdődött.

Kizsel Tünde mindenesetre végig hozta a formáját: egy pillanatra sem feledkezett meg róla, hogy ő még ugye a Stallonétól is... Arra gondoltam, bár csak én is a Stallonétól is; meg a húgom is arra gondolt. Aztán meg arra, hogy vajon ki volt a látványtervező (színpad, piros függöny, használaton kívüli dobszerkó – valami minimalista irányzat?). Kizsel Tünde szövegírója nem került szóba. Gyaní-

tottuk, hogy ő tervezi a beszédeit, maximum lektoráltatja Anettkával, a médiaszakértővel.

A fejemben kezdett körvonalazódni a nagy Terv. *Budapest TV-t mindenkinek!* De még vártam, hogy az égi hatalmak is megerősítsenek megváltó törekvéseimben: méghozzá Gyurcsók doktor távgyógyász (a nép ajkán: lósámán) személyében. Gondoltam, Gyurcsók és az ő mágikus hengere majd megmutatják a helyes irányt, de legalábbis ki-gyógyítanak a gyomorfájdalmakból.

Sajnos erre nem került sor, Gyurcsók úr aznap este szemérmesen a háttérben maradást választotta. De ismerek valakit, aki már hallott olyanról, aki látta, hogy valaki betelefonált, úgyhogy röviden azért vázolnám, mégis milyen fajsúlyú egyéniségről van szó. Következzen egy betelefonálós (sokér' per per) távgyógyítás szkriptje (részlet):

... – *akkor most összpontosítsunk a fájó részre!*
(*unott arc, Gyurcsók doktor félig alszik – kemény ez a meló, közben a percek csak telnek meg a kassza is*) *Jobb már?*

– *Hááát, nem nagyon.*

– *Akkor most jöjjön a mágikus henger! (leszedi a szösz a képernyő belsejéről, hogy jobban menyen a zenergia) Na, most jobb?*

– *Hát, nem igazán.*

– *De, jobb!*

– *Na jó, egy kicsivel talán.*

– *Akkor viszont hallásra! Kérem a következőt!*
(*tanult valamit Dr. Bubótól – végül is mindketten a tévés műfajban csináltak karriert*)

Azt hiszem, ez nem szorul további kommentár-ra. Sajnos tervemet Gyurcsók úr jóváhagyása nélkül kellett kidolgoznom. De nem szaporítom tovább a szót: íme!

Kapcsoljuk be esténként a Budapest TV-t! Hiszen itt nincs baloldal és nincs jobboldal. Nincs valóságshow, ez maga a nagy büdös valóság! Itt nem akarnak semmit legalizálni, csak Kizsel Tünde bugyiját, és Kizsel Tünde fejéhez sem akar senki sörsüveget/tojást/paradicsomot hajigálni. Ha szerencsénk van, Anettka, az adó briliáns igazgatója is emeli a színvonalat.

Egy emberként sír/röhög majd az ország Anettkán, Kizsel Tünde bugyiján, elvégre sírva vigad a magyar. Ha közben esetleg sérvet kapna valaki, jön Gyurcsók doktor, az Őserő! És együtt dalolhatjuk majd a Teknő együttessel:

"Mi vagyunk a magyarok
A magyarok haverok
Duna-Tisza közibe'
Jól megvagyunk, köszike."

Gyerekek, lássuk be, azé' nem semmi egy ilyen adót összehozni. Anettkát miniszterelnöknek! Ennél többet nem tudok mondani.

JUCUS

Főzőcske

Üdvözlök mindenkit nagyszerű főzőcskesorozat második részében. Úgy ígértem, hogy ebben a számban némi egzotikumot csempészek a kollégiumi konyhákba, hát legyen.

Évekkel ezelőtt pesti munkahelyem egy kínai negyed szélén helyezkedett el, és ebédidőben gyakran látogattuk meg a közeli éttermet, vagy éppen a kínai (az itteni cserepesre hajazó) piacon a "lacikonyha" helybéliekhez igazodó változatát. Az volt aztán az autentikus konyha! Még a fahamu is előírászerűen beleszállt a sült rizsbe, a konyhások pedig nem igazán beszéltek magyarul, így kézzel-lábbal mutogatva kellett elmagyaráznunk, hogy mit is szeretnénk, aztán esetleg valami mást kaptunk. Így ismertem és kedveltem meg a kínai ízeket, később alkalmam nyílt konyhai technológiáit is műkedvelő szintjén kitanulnom. Alább egy rövid kis ízelítőt nyújtanék mindezekből.

Első pillantásra a távol-keleti konyhák legjellemzőbb tulajdonsága, hogy mindent apró fecnikre vágnak, hogy kés-villa híján pálcikával is kényelmesen el lehessen fogyasztani anélkül, hogy közben az ember befonná a szemöldökét. Ez a megközelítés tulajdonképpen nem is jár messze az igazságtól: ha összevásárolunk mindenféle zöldséget, esetleg csirkemellfilét, félcentis csíkokra szabdaljuk, megsütjük-megpároljuk és rizskörettel tálaljuk, akkor is egészen jó ebédet hozhatunk össze (lásd az előző számot). Ha viszont valódi kínai ízekre vágnánk, nem árt rögtön az elején beszerezni néhány speciális összetevőt, amelyek meghatározzák az ízvilágot. Ezek abszolút értékben drágának tűnhetnek (3-400 Ft per tétel), de valójában egyszerre nagyon keveset kell belőlük használni és sokáig elállnak, így egész olcsón kijöhetünk.

Ilyen a szójaszósz, amely még a közeli Coopban is kapható. Főzéshez a sötétet vegyük, sokkal erősebb íze van és kevésbé sós, mint a világos (amit inkább az ételek utólagos sózására használnak). Zellerszárért, bambuszrügyért, szárított illatos és fafülgombáért már valószínűleg a Tescoig kell utaznunk. Ha sikerül szereznünk étkezési keményítőt, rizslisztet, üvegtésztát vagy rizstésztát, örüljünk neki nagyon, de ha nem, a keményítő helyett is lelkiismeretfurdalás nélkül használjunk búzalisztet, a tészták helyett pedig vastagabb fajta cérna- vagy vékonyabb gyufatésztát.

A kínai konyha jellegzetes eszköze a wok, egy enyhén domború, a bogrács és a serpenyő között félúton elhelyezkedő vas edény. Ezt lánggal kell melegíteni szinte izzásig, amit a kollégiumi konyhákban nem ajánlhatok jó szívvel. Ehelyett a villanytűzhelyeken inkább valamilyen lapos serpenyőt használjunk, amit viszont erősen melegítsünk fel (az olajat is sercegésig), mielőtt beletesszük az összetevőket, és egyszerre keveset készítsünk (akár egyfős adagokban).

Az ételek elkészítése két jól elkülöníthető fázisra bontható. Mivel a hőkezelés (főzés vagy sütés) nagyon rövid ideig tart, ezért a hozzávalók mind-egyikét előre meg kell tisztítani, földarabolni stb. az előkészítési fázisban. Utána a készrehozás már csak néhány percet vesz igénybe. (Akár a fogyasztás előtt frissen is elkészíthetjük a fogásokat.)

Darabolni többféleképpen lehet mindent, általában a nehezebben átsülő összetevőket apróbbra vágjuk és korábban rakjuk a serpenyőbe, így minden pont egyszerre lesz kész. Alapvetően kétféle alakzatra vághatjuk az alkatrészeket, nagyjából egycentis négyzetekre, kockákra, háromszögekre, vagy néhány centi hosszú, ámde egészen vékony csíkokra az étel jellegétől függően. (Tésztához jobban illenek a vékony csíkok, rizshez a darabkák.)

Végül lássunk két jellegzetes és könnyen elkészíthető ételt:

Sült tészta vegyes zöldséggel

Hozzávalók 1 főre:

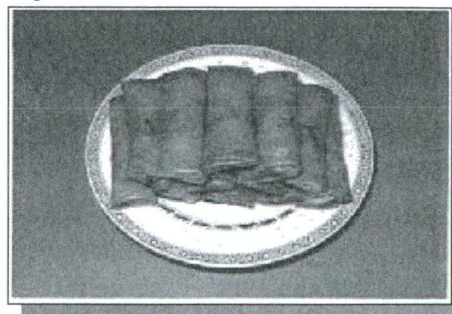
10 dkg üvegtészta, 1 szál zellerszár, fél fej vörshagyma, 1 sárgarépa, kevés bambuszrügy, 2-3 kis fej csiperke, 2-3 fafülgomba vagy illatos gomba, 1 maréknyi zöldborsó, 1 tojás, 1 teáskanál szójaszósz, 1 tk osztrigaszósz (ez is helyettesíthető szójaszósszal), 1 mokkáskanál só, fél mk cukor, 1 merőkanál étolaj.

Előkészítés...:

A tésztát enyhe sós vízben kifőzzük (ne főzzük túl!), a szárított gombát langyos vízben kiáztatjuk. A zöldségeket megtisztítjuk, a répát 5-6 cm-es darabokra vágjuk, hosszában párhuzamos vékony (2-3 mm) szeletekre vágjuk, majd néhány szeletet egymásra fektetve hosszában csíkokra szeljük. A zellerszárát egy kicsit le kell lapogatni (mondjuk a kés lapjával), majd kissé rézsútosan csíkozunk fel. A hagymát a vágott felével lefektetve, a közepénél kezdve egészen vékony szeletekre vágjuk, a széle felé közeledve pedig elfektetjük a maradékot, és így folytatjuk a szeletelést, a végén pedig szétszedjük a rétegeket. A bambuszt és a felszeletelt gombákat is nagyjából 2-3 centis darabokra vágjuk, ha túl nagyok. A tojást összekavarjuk.

...És elkészítés:

A serpenyőbe fél merőkanál olajat teszünk és jól fölforrósítjuk, beleöntjük a tojást és megsütjük (sima rántotta), majd kiszedjük, lecsöpögtetjük róla az olajat és egyelőre félretesszük. A többi olajat is a serpenyőbe öntjük, jól fölforrósítjuk. Először a hagymát sütjük üvegesre, majd a sárgarépát keverjük hozzá. Egy-két perc után a zellerszár, majd az összes többi nyersanyag jön. Mindegyik adalékot addig kell sütögetni, amíg a víz jórészt eltávozik belőle és már nem gőzölög, azután jöhet a következő összetevő. Végül a kifőzött tésztát is beletesszük, és jól elkeverjük a zöldségekkel. Egy merőkanálban összekeverjük a szójaszószot, osztrigaszószot, sót és cukrot, majd ráöntjük az ételre és alaposan elkeverjük. Még egy-két percig sütjük és kész is. Tányérra szedve a sült tésztát a tetejét a tojással díszítjük.

Tavaszi tekercs

Tölteléknek elkészíthetjük a fenti zöldséges keveréket a tészta kihagyásával, vagy ha valaki húsos kajára vágyik, követheti a következő receptet:

Hozzávalók:

20 dkg sovány sertéshús, 10 dkg póréhagyma, 1 evőkanál szójaszósz, 1 ek rizsbor, 1/4 kávéskanál só.

A palacsintához 2 tojás, 5 evőkanál búzaliszt, 1 liter étolaj (nagy része meg fog maradni), 4 evőkanál kukorica keményítő ugyanennyi vízzel elkeverve.

Elkészítés:

A húst nagyon vékony szeletekre vágjuk, majd rostirányban felcsíkozzuk. A póréhagymát négycentis darabokra vágjuk, majd rétegeire szedjük és hozzákeverjük a húshoz. A serpenyőben 4 evőkanál olajat felforrósítunk. Beletesszük a húst, a hagymát, a szójaszószt, a rizsbort, a sót, és kevergetve addig sütjük, míg a hús megfelelő lesz. Ekkor a kukorica keményítőtől egy evőkanállal meglocsoljuk az ételt, és addig sütjük, míg a szaft kissé besűrűsödik. (Ezt a lépést a zöldséges változatban is hajtsuk végre!)

A palacsinták:

A tojásokat felforjók, hozzáadjuk a lisztet, valamint annyi vizet, hogy sűrű palacsintatésztát kapjunk. Ügyeljünk arra, hogy ne legyen csomós. Egy nagy átmérőjű serpenyőben vékony palacsintákat

sütünk. Mindkét oldalát egészen szárazra kell sütni. A tésztából két palacsintát kell kihoznunk, amelyeket, miután kiszültek, félbevágjuk és mindegyik félkör tetejét egy kevés kukorica keményítő masszával meglocsolva egymásra tesszük őket a felhasználásig.

Összeállítás:

Az egyik palacsintát egy tiszta felületre tesszük úgy, hogy az egyenes felével felénk nézzen. A tölték egynegyedét a palacsinta egyenes felére halmozzuk egyenletesen elosztva. Ügyeljünk arra, hogy körülbelül a feléig terjedjen csak ki a massa, illetve a szélén is maradjon hely. Az egyenes felénél kezdve óvatosan feltekerjük a palacsintát, a végén keményítő masszával leragasztjuk. Hasonlóképpen megtöltjük, feltekerjük és lezárjuk a többi palacsintát is. A serpenyőben a bő olajat felhevítjük, legyen jó forró. A tekerceket egyszerre behelyezzük, és pirosas barnára sütjük őket. Miután lecsepegtettük az olajat, a palacsinta méretétől függően négy-öt darabra vágva tálaljuk.

BÁCSKAI ZOLTÁN

Körkérdés

Knézy Jenő szervezetében rosszindulatú daganatot találtak. Az orvosok három hónapot jósoltak még neki.

Nem hittem el. Aztán elgondolkoztam: „Hm, nem ő közvetítette a BL elődöntőket... Pedig aztán BL meccs Jenő nélkül?!”

Aztán olvastam Sinkovics Gábor döbbenetes cikkét a Nemzeti Sportban.

Arról kérdeztem meg a kollégistákat, hogy ők hogyan fogadták a hírt.

Pap Dániel (6-os szoba)

Ledöbbsentem.

Kajesa Szilárd (3-as szoba)

Teljesen meg voltam döbbenve, és tudom, hogy sokan nem szeretik, de én őt tartom a legjobb sportriporternek, mindig nagyon felkészült volt. Az interjúban (Nemzeti Sport) az volt, hogy már teljesen feladta, fel van készülve rá, mindent letisztázott magában. Őszintén szembenézett a halállal. Furcsa lesz nélküle meccset nézni, hallgatni.

Rác Tamás (8-as szoba)

Egész gyerekkorom óta őt szoktam meg. Megdöbbsentett a hír. Maximum két éve van hátra. Úgy

érzem, ha ő meghal, akkor vele együtt gyerekkorom egy része is meghal, és ez nagyon rossz.

Beszédes Richárd

Mint embert sajnálom, mint mindenki mást is, aki a halálán van. Sportriporterként viszont nem voltam érte oda.

Molnár Edit (25-ös szoba)

Úristen! Szerintem a rák gyógyítható, ha nincs áttéte. Pozitív gondolkodás! Higgyen a gyógyulásban!

Bicskei Róbert (3-as szoba)

Megdöbbsentem. Sajnálom. A lelkem mélyén még szerettem is. Nagy „hajverő” riporter! A Magyar Televízió egyik legnagyobb riportere.

Bán Ferenc (Fecó)

Meglepődtem. Először Üpitől hallottam. Tévészek közt nem ez az első eset.

Boros Lajos (V/10)

Soha nem szerettem Knézy Jenőt, mint riportert, de nagyon szurkolok neki, hogy felépüljön! (Úgy legyen! - a szerkesztő)

SZILÁGYI SZILVIA

Móra Nyúz kiigazítás

A május 16-án kiadott új számban sajnos, a világ Gyapjas Ördögének és a sors csintalan közrejátszásának köszönhetően hibásan került be a keresztretjvény. Az értékes nyeresemény elvitelét lehetővé téve külön közöljük a meghatározásokat. Az ábra maga használható a most következő meghatározásokkal helyesen kitöltve pedig egy-egy **Grand Café mozibérletet** ér. **Leadási határidő:** 2003. május 26. **Helye:** 16/B **Készítette:** Cserepka Annamária, Nyári Gábor

A megfejtés egy Cato Maior mondás.(magyarul)

Vízszintes:

A1: Utazás... Karinthy Frigyes műve

L1: Allah... Germanus Gyula műve

S1: Üres Pécs!

A2: Rangjelző szócska

D2: Nemzetközi

mértékegységrendszer

G2: Szigetlakó nép

J2: Betéti Társaság

M2: Kéreg egynemű betűi

P2: Ilyen a szalonna, ha romlott

A3: Magyarországi szerb

E3: Rövidhullám

L3: Torzult testrészekkel foglalkozó

orvostudomány

C4: Óhaj-...

I4: FAV

M4: Telefon rövidítve

T4: Lakatlan lak!

A5: **A megfejtés első része!**

A6: A vonat útját

F6: Nem a többszörösnek

O6: Malaclak

S6: MAA

E7: Kétjegyű betű

H7: Lábravaló

N7: Angol patkány

A8: Irodalmi műnek más irodalmi

műre emlékeztető helye

K8: Eisenhower beceneve

O8: Tagadószó

S8: Futómadár

A9: Kavics

D9: Varróeszközök

N9: Gyes egynemű betűi!

S9: Tesz

A10: Besúgó

G10: Talajfajta

N10: YA

R10: A végén kerít!

A 11: Általános Orvosi Kar

E11: Halpete

J11: Végén tud!

M11: Szövetség

S11: Ábrázat

A12: Görög autójel

D12: Férfinév

H12: Rókaljuk

P12: Kellene népiesen

B13: Személyes névmás

E13: Nyugat-magyarországi tájegység

O13: Perzsa uralkodó

T13: Mesterséges intelligencia

C14: Angol nem

F14: Azonos magánhangzók

I14: Sav teszi

M14: ... Shariff (színész)

S14: Kockázat

A15: **A megfejtés harmadik része!**

S15: Bolgár női név

A16: Mennyet

J16: Nem érdekli

N16: Párosan száll!

T16: YL

A17: LH

C17: OSK

H17: Nekiesik

O17: Költői sóhaj

S17: Téli sporteszköz

A18: IÉ

G18: A büfében sokat fogyó ital

M18: Kicsi Mihály

S18: Szegeden is van ilyen park

A19: Előtagban népi

F19: Ebből 32 kellene

J19: Negyed ritmusérték

M19: Dán autójel

P19: Hozzáátaló kötőszó

B20: Előd

E20: Megy

I20: Fekete István golyója

N20: Női név

Függőleges:

A1: Szembetegség

A14: ... csodálatos élete (filmcím)

B1: Nála lejjebb

B5: Házból el

B8: Fegyverbe való gyújtóanyagot

B15: Ilyen pl. a papír

C3: **A megfejtés negyedik része!**

C10: Igerag

C13: Svéd női név

C19: Páratlan nász ☹

D1: Betű kiejtve

D4: OHT

D9: Nem elő

D14: ... von Bismarck

E1: A három királyok egyik ajándéka

E7: Diák kedvenc időszaka

E17: Az elején sík

F3: Töpreng, nem tud eldönteni

F11: Angyalok az édenkert bejáratánál

F19: Szolmizációs hang

G1: Előtagban kettő

G4: Jövőbe látó

G10: Üres sor!

G13: ... rosa – titokban

G18: Gléda

H1: Időmérő

H5: Azonos betűk / Garfield alszik

H9: Japán rizspálinka

H15: Balkáni nép

I4: Helyes orrú

I12: Dogma vége!

I17: Cipésszerszám

J1: Nyílászárók

J9: Tünetekben is jelentkező

J14: Egyfajta kék

J19: Személyes névmás

K4: **A megfejtés második része!**

K10: Egyfajta számítógépes memória

K14: Felújít

L5: Nem hozzáértő

L12: RK

M1: Kívánták

M11: Ital

M14: Orosz folyó

M17: TMD

N1: Nem egészséges

N9: Kövön sütkérező állat

N14: Sportruha

N18: ... az ember! (Ecce homo!)

O3: Vakcina

O13: Aratóeszközzel ellátott

P1: Zenei stílus

P5: Idős

P11: Szeretett volna

P17: ... óra (Sánta Ferenc műve)

R2: Páncél

R12: ...-en – szomjan

R19: A kicsi indiánok fele

S1: Iskolai asztal

S5: Antropológia

S14: Nyolcad ritmusérték

S17: Balkezes

T1: Női név

T8: A tegnapelőtt holnaputánja

T11: ... Sándor (költő, műfordító, 1890-1941)

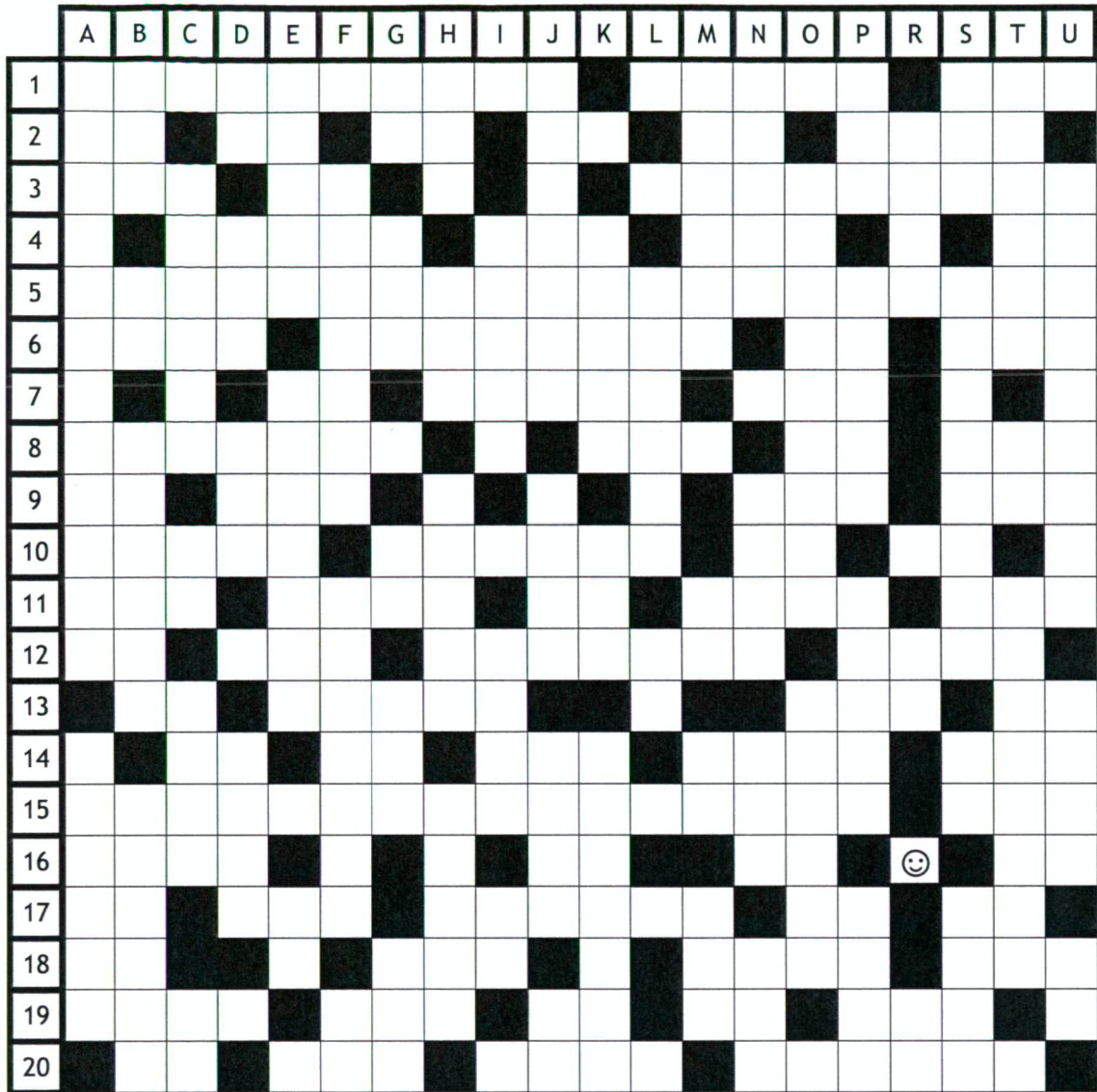
U3: Buzgó hivatalnok

U13: Nedű

U18: Illemhely ☹

Az újság megjelenését
támogatta:

Készítette: Cserepka Annamária és Nyári Gábor
 Leadási határidő: május 23. Helye: 16/B
 A helyes megfejtők között 2 db Grand Café mozibérletet sorsolunk ki.

Vízszintes:

A1: Utazás... Karinthy frigyos műve
 L1: Allah... Germanus Gyula műve
 S1: Üres Pécs
 A2: Rangjelzőszócika
 D2: Nemzetközi mértékegységrendszer
 G2: Szigetlakó nép
 J2: Betéti társaság
 M2: Kéreg egynemű betűi
 P2: Ilyen a szalonna, ha romlott
 A3: Magyarországi szerb
 E3: Rövidhullám
 L3: Torzult testrészekkel foglalkozó orvostudomány-ág
 C4: Óhaj-...
 14: FAV
 M4: Telefon, rövidítve
 T4: Lakatlan lak
 A5: A megfejtés első része
 A6: A vonat útját
 F6: Nem a többszörösnek
 O6: Malaclak
 S6: MAA
 E7: Kétjegyű betű
 H7: Lábravaló
 N7: Angol patkány

A8: Irodalmi műnek más irodalmi műre emlékeztető helye
 K8: Eisenhower beceneve
 O8: Tagadószó
 S8: Futómadár
 A9: Kavics
 D9: Varróeszköz
 N9: Gyes egyneműi
 S9: TeszünkA10: Besúgó
 G10: Talajfajta
 N10: YA
 J19: Negyed ritmusértéke
 M19: Dán autójel
 O19: Hozzátoldó kötőszó
 B20: Előd
 D20: Megy
 I20: Fekete István golyója
 N20: Női név
Függőleges:
 A1: Szembetegség
 A14: ... csodálatos élete
 B1: Nála lejjebb
 B5: Házból el
 B8: Fegyverbe való gyújtóanyag
 B15: Ilyen például a papír
 C3: A megfejtés 4. része

C10: Igerag
 C13: Svéd női név
 C19: Páratlan nász □
 D1: Betű kiejtve
 D4: OHT
 D9: Nem elő
 D14: ... von Bismarck
 E1: A három királyok egyik ajándéka
 E7: Diák kedvenc időszaka
 E17: Elején sík
 F3: Töpreng, nem tud dönteni
 F11: Angyalok az édenkert bejáratánál
 F19: Szolmizációs hang
 G1: Előtagban kettő
 G4: Jövőbe látó
 G10: Üres sor
 G13: ... rosa - titokban
 G18: Gléda
 H1: Idómérő
 H5: Azonos betűk/Garfield alszik
 T8: Tegnapelőtt holnaputánja
 T11: ... Sándor (költő, műfordító, 1890-1941)
 U3: Buzgó hivatalnok
 U13: Nedű
 U18: Illemhely □

Utószó

Nos, kivételes helyzetben vagyok, a tördelés után maradt még egy kevés hely, így ehelyst olvashatjátok a "tördelői végszót", meg egy "ajándék verset", az idei irodalom-tétel után szabadon.

Ismét egy Móra Nyúz. Ezúttal sokkal kevésbé kalandos körülmények között, mint az előző szám (habár igazgatónő cikkje alaposan megviccelt... a lapzárta után... egy héttel...), de végül: GYŐZELEM! Amit az előző számban nem tudtunk sehova sem beírni (és már nem is volt hozzá lelki erőm), hogy ezúttal is csak szabad szoftvereket használtam föl az újság összeállításához, beleértve az operációs rendszert is. Mert bizony, linuxban is lehet ám alkotni... Még ha elsőre nehezebb is beletanulni. Mindemellett remélem, elnyeri majd tet-szészeteket, mikor épp tanulás helyett kezetekbe veszitek (legalábbis én ezt csinálnám, ahogy magamat ismerem).

Hihetetlen fejlődést is tapasztalhattok, mivel kevesebb hajamat téptem ki (sőt!), ezért több idő marad most a szépítésre! Mindennek a tetejébe még képek is vannak az újságban! Persze még így is folyamatosan tanulom, úgyhogy ötleteket, javaslatoakat örömmel várom.

Néhány keresetlen szó a cikkekről: mikor összeraktam az újságot, rögtön "ráraboltam" Jucus (legfrissebb Morgillánk) cikkjére, nem csalódhatunk, megint hozta a formáját. Mindenkinek ajánlom.

De hogy egész őszinte legyek, a legnagyobb hatással azért mégis a Knézy Jenővel foglalkozó cikkek voltak rám. Ő egy amolyan végletes ember az életünkben... Kevés ilyen van, de mindenki tud pár hasonló példát mondani: akit vagy nagyon szeret, vagy ki nem állhat, de semmi esetre sem közömbös iránta. Érdekes látni, hogy ezt az embert kedvelők, és nem túlzottan szívlelők is valahogy máshogy gondolnak most rá. Hiába: nehéz érzés, ha az ember tudja, hogy meg fog halni. Persze egyik szobatársam szerint ezt mindenki tudja, csakhát itt kissé talán többről van szó. A tudat, hogy hetek, hónapok vannak hátra... az embernek eszébe jut, hogy mennyi mindent nem tett még meg, mennyi álmát nem teljesíthette még, mennyi embertől nem kért még bocsánatot... És megint csak hihetetlen, de ez bármikor, bármelyikünkkel megtörténhet. Ha velem történe, kikhez kellene mennem bocsánatot kérni, vagy csak még egyszer a szemébe nézni, rámosolyogni... Ez van. Félünk a végleges dolgoktól. Mindössze egy dolog vigasztalhat: ahogy mondják, állítólag az ember addig él, míg el nem felejtik... Most olvastam, hogy azért még egyet szeretne közvetíteni. Hattyúdal. Én megnézem. Tiszteletből.

De szerencsére azt is suttogják, hogy jön a nyár. Amihez is kívánok mindenkinek rengeteg energiát, "zökkenőmentes" vizsgázást, és a nyárra nagyon jó időt, kinek-kinek ízlése szerint. Lányoknak fiúkat, fiúknak lányokat (illetve egyéb párosításban... ezt is ízlés szerint...), és végül, azoknak, akik szeretik a focimeccseket, vagy esetleg utálják azokat: jó szurkolást! Ahogy Barbi a szerkesztői szóban írta, én is remélem, mindenkivel találkozunk ősszel...

tl

Ady Endre: Szeretném ha szeretnének

Sem utódja, sem boldog őse,
Sem rokona, sem ismerőse
Nem vagyok senkinek,
Nem vagyok senkinek.

Vagyok, mint minden ember:
fenség,
Észak fok, titok, idegenség,
Lidérces, messze fény,
Lidérces, messze fény.

De jaj, nem tudok, így maradni,
Szeretném magam megmutatni,
Hogy látva lássanak,
Hogy látva lássanak.

Ezért minden : önkínzás, ének:
Szeretném, hogyha szeretnének
S lennék valakié,
S lennék valakié.

MÓRA NYÚZ – A MÓRA FERENC KOLLÉGIUM LAPJA.

Megjelenik kéthavonta, 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Szerkesztette: Verbói Barbara

Tördelő és képszerkesztő: Tuska László (aki megintcsak itt kér mindenért elnézést...)

Korrektor: Gaál Anna, Verbói Barbara, Tuska László.

Szerzők: Bácskai Zoltán, Benei Fédra, Bereczki Zsolt, Bokros Judit, Cserepka Annamária, Farkas Judit, Gaál Anna, Hraskó István, Juhász Andrea, Kajcsa Szilárd, Kaplár Katalin, Kis Zoltán, Lutz Gábor, Nyári Gábor, Parti Tamás, Pazdernyik Dóra, Pintér Lajos, Szilágyi Szilvia, Verbói Barbara